

MAGYAR CSERIKÉSZ

SZERKESZTI:

VELŐSY ELEK

XV. ÉVF. 9. SZ. 1934 MÁJUS 1.

Ára 50 fillér

Levelezzünk!

Kedves Fiúk!

A francia katolikus szövetség egyik toulouse-i öregcserkésze, Louis Blanc, aki résztvett a Jamboreen, a jövő nyarat is Magyarországon szeretné töltetni. Hogy hol s hogyan: ennek a ki-tervezésére általunk keres egy magyar barátot, akivel mielőbb megkezdheti a levelezést.

R. Kleinpool amsterdami holland cserkészfű németül, vagy angolul óhajt veletek levelezni.

Több kanadai öregcserkésraj angolul szeretne levelezni magyar öregcserkészalakulatokkal.

Ki akarja a nyáron meglátogatni angol ismerőseit? Azért vagyunk rá kíváncsiak, mert ha elegendő összeállunk, akkor lehet vasuti kedvezményt kapni az utazáshoz. Az időpontok egyeztetése kemény dió lesz ugyan, de úgy hisszük, hogy július elején elindulni s augusztus végén visszatérni mindenkinek többé-kevésbé megfelel. Kérünk tehát minden magyar cserkészt, aki a nyáron Angliába készül s aki a fent jelzett időpontokhoz tud igazodni, hogy május tizedikéig tudassa velünk következő adatait:

1. Név, cserkésZRang, csapatszám.
2. Pontos cím.
3. Foglalkozás.
4. Milyen célból s mikor óhajt Angliába utazni.
5. Születési év.
6. Fogadalomtétel éve.

Kellő számú jelentkező esetén szövetségünk kedvezményes áru társasutazás szervezését helyezi kilátásba. E társasutazás résztvevői azonban Angliában semmilyen együttes programot nem bonyolítanak le, csupán az oda- és visszautazás volna közös.

Címünk: Levelezési akció, Budapest, V., Nagy Sándor-u. 6. Hivatalos óránk: szombat d. u. 4—6-ig.

Üzenetek:

R. O. és N. Gy. 42. Leveleiteket Lengyelországba továbbítottuk. — G. B. Címeket elvesztettem. Magántanulásra legalkalmasabb a következő német nyelvű nyelvtan: Ssymang: Kleine polnische Sprachlehre a Gaspey—Otto—Sauer sorozatban.

Atányi István.

Hogy viszem külföldre a csónakomat?

„A budapesti M. kir. Fővámhivatal jelentése szerint 1933. évben gyakran előfordult, hogy a külföldi versenyeken résztvevő egyesületek (versenyzők) csónakjaikat a Magyar Nemzeti Bank engedélye, illetve tanusítványa nélkül állították kiviteli vámkezelés végett a Fővámhivatal elé.

Felkéri a M. kir. Központi Vámigazgatóság, szíveskedjék tagjaival közölni, hogy a csónakok vasútra vagy hajóra feladása előtt a kiszállításhoz a Magyar Nemzeti Bank külön engedélyét, illetve tanusítványát is szerezzék meg, mert a fizetési forgalom ellenőrzése és szabályozása tárgyában kiadott 143.500/1931. sz. pénzügyminiszteri rendelet értelmében az illetékes fővámhivatalok vagy kirendeltségek a csónakok kiviteli (előjegyzési) vámkezelését csakis ezen igazolások előzetes benyújtása mellett fogatosíthatják.

A szóbanlévő engedély vagy tanusítvány nélkül vámhivatal elé állított csónakok késedelmes kezelése foytán esetleg bekövetkező erkölcsi vagy anyagi károkért a felelősség tehát nem a vámhivatalokat fogja terhelni.”

*

Mindenfajta vízijármű vásárlása, javítása, karbantartása, továbbá vízi kirándulási tervek készítése tárgyában készséggel nyújt felvilágosítást és ad tanácsot az ország vízcserkészcsoportainak a Magyar Nemzeti Szövetség 267. sz. cserkészcsoportának. Személyes megbeszélés: a központi Vízitelepen, a 267. sz. cs.-cs. otthonában, Habel Károly öregcserkész, csapattitkárnál. Írásbeli megkeresés: a csapat parancsnoka címén (dr. László Gábor, V., Nádor-u. 24).

ENRILO-nak

a kitűnő szomjcsillapítónak, egyetlen kulacsból sem szabad hiányoznia.

Jól cukrozva üdítő és egészséges ital, mely különösen hosszabb túráknál nagy ellenállóképességet kölcsönöz.

Kizárólagosan honi nyersanyagokból gyártja

a **FRANCK HENRIK FIAI RT.**
nagykanizsai és mosonszentjánosi hazai gyáraiban.

Budapest,
1934
május
1.

XV. évf.
9. sz.

MAGYAR CSERKÉSZ

KINEK JUT ESZÉBE,

Mottó:

Megadhatom-e én még egykoron,
Mindazt, amivel néked tartozom?...

hogy hálát adjon a napsugárért, a virágzó erdő illatterhes lehelletéért, a mindennapos egészségért, keze-lába épségéért? Megszoktuk, hogy ez már az Úristen ingyen ajándéka és alig hisszük, hogy másként is lehetne. Kinek jut eszébe, hogy hálát adjon az édesanyaszívért, a cirógató, dolgos kézért, a miattunk sokszor könnyfátyolos, drága szempárért, amely aggódó szeretettel kísér leggöribb utainkon is?

Hiszen mindez olyan természetes! Hogy kicsi korunkban odaadta értünk éber álmának rövid óráit. Hogy jóváltából a mindennapi kenyér, sőt kalács valahogyan mindég odakerül az asztalra. Hogy készen állt a tiszta fehérnemű, amikor váltanunk kellett. Hogy a tönkrenyűzött harisnyákat és nadrágokat lefekvéstől fölkelésig mindég megszövegeti valami tündéri kéz és az elpitykézett gombok helyébe újakat varrogat, amíg mi gondtalanul hortyogunk a takarónk alatt...

Mindez magától értetődik, úgy? Csak akkor döbbenünk rá meghalkított szóval, hogy mi az édesanya, ha megbetegszik, vagy ami még szörnyűbb számunkra: az Úr aranyos glóriával cseréli föl halvány homlokán a boldog fájdalommal viselt töviskoszorút.

És mi édesanyánk háromszázhatvanöttször huszonnégyórás önmagát-felejtéséért csak egyetlen napot adnánk cserébe: az Anyák Napját?

Nem! Ez az ünnep csak ellenszer lehet a megszokás okozta közömbösség ellen. Intőjel és riadó, amely a fülünkbe harsogja: édeskeveset tettünk még akkor is, ha naponta kedvében jártunk. A gyöngédség törvénye elsősorban az édesanyákért van.

A cserkész megtartja a törvényt. És megteszi, ami tőle telik...

Anyámnak

Néha révülten elgondolkozom:
Honnan is jövök s jaj, hová megyek?
Milyen jel ég fájó homlokomon
S mennyire húz le az örök kereszt?
Magamban vagyok a földi tanyán —

Ilyenkor rád gondolok, anyám...

Sokszor csatázom szélmalom-csatában
És önmagammal is. De csúf a harc!...
Későn jövök rá: utat nem találtam,
Kegyetlen volt a tépő élet-sarc...
Vergődöm a józanság hajnalán —

Jóságod nyugtat szeliden, anyám...

Szerelmes szívvel gyötrődve bolyongok,
Csalfa csalódás tépi álmomat;
Belém sebeznek kétely-gondok...
Önvád is szól: mért vártam túlsokat? —
Mint megbocsájtás múlt ravatalán —

Szíved közel van szívemhez, anyám...

Fertőbe téved nem egyszer a lelkem,
Mert hitt a szónak, amely sohse szent.
S a kába napfény sugarára kelten
Hiába dalolt éneket a csend.
Pedig megtanulnék, ha hallanám...

Emléked dalol szívemben, anyám...

Ha néha napsugár-ív koszorúzott
S kis pihenést adott a vers, a rím —
Szelíd dalra simultak el a húrok
És nem jajongott bennük Ős-Kain...
A boldogság ujjongó fogatán —

Sugárzó szemmel kísért el anyám...

Mondd, hogy köszönjem? Ajkamom pecsét...
A szó is szürke, csak szívem beszél. —
Ha dobbanása szívedhez elért, —
Igaz ajándék, bármilyen csekély.
Gyötrődve könnyes, kacajos csatán —

Poétafiad így köszönt, anyám!

Tábori Pál.

Koszter Atya,

harmincezer borzas, vagy simára fésült cserkészfajban bús gondolatokat támasztottak búcsúsoraid.

Harmincezer huncut és komoly szempár kapcsolódik riadtan a Tiedbe.

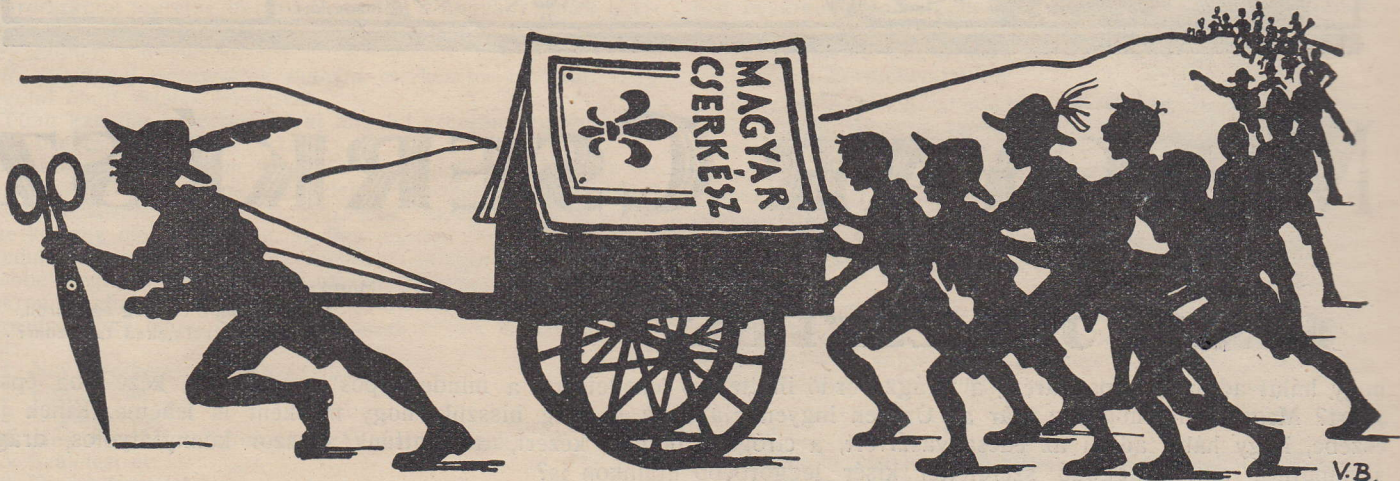
Harmincezer kérges és gondozott fiú-kéz nyúl a Te erős férjikezed után.

De nem azért, hogy elérse! Nem búcsúunk Tőled!

Miénk voltál: miénk is maradsz!

Most csak éppen megköszönjük a munkát és szeretetet és lelket, amivel éveken keresztül pazarul teleszórtad a Magyar Cserkész lapjait. A jó Isten áldjon meg érte!

Jó munkát!

PAJTÁS!

A Szövetségi Közgyűlés ráparancsolt, hogy Koszter Atya helyett, akit a kötelesség másfelé szólít, én csináljam ezentúl számodra a Magyar Cserkészt.

Mit felel a cserkész, amikor olyan feladatot kap, ami igen nehéznek látszik?

Egyetlen szót: *Megpróbálom!*

Édes komám, hidd el, hogy nekem sem könnyű Temesy Győző, Kálmán bácsi és Koszter Atya óriás nyomaiba lépnem. Nem könnyű többek között azért sem, mert a jó Isten eddig is jócskán kimérte nekem a munka és a gond porcióját.

De azért megpróbálom! Mert parancsolták! Azt azonban senki sem tiltotta meg, hogy segítség után nézzek. Ügyes fiúra volna szükségem. Hát téged választottalak.

Ne riadozz, hé! Hiszen azért neked nem kell kilométer-hosszú, ákom-bákom kéziratokat átolvasnod! Sem festék-szagú korrektúra-íveken sajtóhibákra vadásznod. Sem a hátadat tartanod, ha harmincezer ember közül egyik-

kettőnek (nagynak, vagy kicsinek) nem egészen a kedvére íródott valami. Nem, öregem, a Magyar Cserkész szekerét már csak elhúzom, én, ha elébe fogott a közakarat. Te ellenben tolod!

Azzal, hogy szorgalmasan olvasod a lapot és magadévá teszed a tartalmát. Hogy másnak is ajánlod és kézbe adod. Hogy előfizetsz rá, mert a jó újság sok pénzbe kerül ám. Hogy ha örsvezető, vagy egyéb rangos volnál, akkor számon kéred kisebb testvéreidtől az olvasottakat. Hogy megírod nekem, ha valami nagyon tetszett, vagy ami semmiképp sem tetszett. És azt, hogy mit szeretnél benne látni ezután. És minden érdekes, komoly és mókás dolgot, amit az örsödben, csapatodban, otthonban, vagy kiránduláson megfigyeltél...

Ha segítesz nekem, majd csak megy valahogy a dolog! Hát gyürközzünk neki mind a ketten, te meg én.

És induljunk a jó Isten nevében!

Szeretettel vár

Elek bátyád.

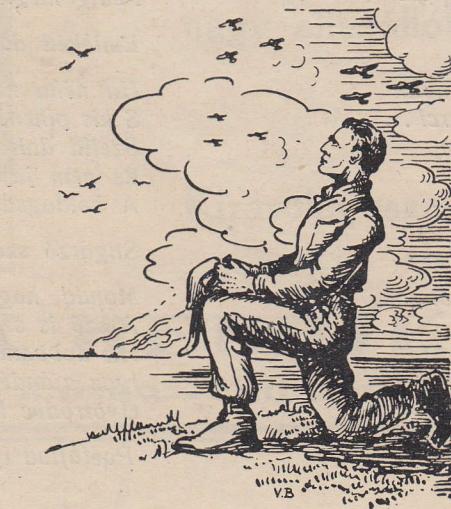
A PILÓTA IMÁDKOZIK.

Az olasz „flotta azurra”, Balbo dicsőséges repülőcsapatának tisztjei és legénye az orbetellői kiképzőtáborban a következő hivatalos imádságot mondják:

„Kegyelem és szeretet Istene, ki szívárvánnyal ékesítetted mennyboltunkat, felszállunk a Te fényességébe, mint a sasok és fecskék testvérei, hogy motorjaink zúgásával hirdessük a Te dicsőségedet... Ahová akarod, odavisszük szereteted fényességét, Itália zászlaját és Róma dicsőségét!”

Kicsit pogányos, gögös imádság! Azaz mégsem! Hiszen a repülő ember joggal önérzetes! S az önérzet nem hiba! Főként ha jogos! Csak haladjon kézenfogva az Úristennel szemben érzett mélységes alázattal.

A flotta azurra hősei tudják, hogy emberileg nézve nem utolsó legények. De azt

is tudják, hogy a fecske és a sas kevesebb erőfeszítéssel, halkabban, mondjuk természetesebben röpköd, mint ők. S hogy a madarak, ezek az apró versenytársaik, az Isten alkotása. Fölcsillan a szemük, amikor a napsugár játszik az ezüstös gépeiken. De tekintetük magasabbra száll és meglátja a szívárványt a felhők között és hódolattal hajlik meg az Alkotó előtt.

Ilyen lelkület mellett érthető, ha a kétszáz repülő ember az amerikai ünnepeltetés zajából az áldoztató korlát áhítatos csöndjébe menekült és a nagy banketten férfias bátorsággal elmondta az Orbetelőben megszokott asztali áldást.

A cserkész ezt elolvassa: azután megy és híven teljesíti kötelességét, amellyel Istennek, hazájának és embertársainak tartozik.

Ajándékot az édesanyánknak?

Mit adhasson a fiú-ember ajándékba az édesanyjának? Amikor még a „cseppen” is örületes túlzás volna jövedelmének érzékeltetésére, nemhogy azt mondhatná magáról, hogy „csurran”. Pedig tiszta sor, hogy valamit illenék csinálni anyák napjára. Azt egész határozottan súgja valami odabentről. És pedig annál sürgetőbben, minél jobban pelyhesedik az a néhány centiméternyi bőrfelület ott az orunk és a szájunk között...

Teljes tökéletesen egyet érzek veled, komám, ebben a nehéz kérdésben. És mivelhogy két egymásra tett fadarab is jobban ég, mint a magányos: összedugjuk hát a fejünket s majd csak kisütünk valami okosat ketten.

A multkoriban olvastam, hogy Amerikában részvénytársaság alakult az alkalmatlan és bosszantó nászajándékok értékesítésére. Ugyanis az ajándékozásnál sokan csak a saját ízlésüket — és az árat veszik figyelembe, nem pedig azt, hogy az illető minek örülne legjobban. Jó figyelemzést ez a számunkra, nehogy mi is olyasmivel állítsunk be az édesanyánkhöz, aminek semmiképpen sem tudna igaz szívből örülni. Előbb tehát hamisítatlan cserkész-szimattal ki kell firtatnunk, vajjon mit szeretne tőlünk kapni, mivel szerezhethők a legnagyobb örömet?

Az egyszer bizonyos, hogy semmiesetre olyasfélét, ami pénzbe kerül. A fiúfélenek ritkán van olyan pénze, amit nem a szüleitől kapott. Olyasmit sem, ami esetleg sok munkával készült, de komoly hasznát venni nem lehet. És amellett csak alkalmatlan porfogó lesz belőle. Ilyenek a régi-módi lombfűrészmunkák, gyűszűtartók, fényképeretek, díszlálcák, stb. Hát akkor mit?

Az édesanya van legtöbbit otthon és ő bajlódik legtöbbit az otthon rendbentartásával. Tegyük ezt számára könnyebbé — és máris sokat adtunk neki. A japánok, angolok komolyan tisztelik az otthonukat. Amikor hazajönnek, átöltöznek, levetik poros cipőjüket, megmosdanak. Ilyesfélét mi is tehetünk: nem rontunk be azon sárosan, ahogyan a

kirándulásról hazatérünk. Holminkat nem hagyjuk szanaszét, hanem a helyére rakjuk. A cserkész után sohase maradjon takarítanivalója édesanyánknak. Még reggel sem! A mindenáron ajándékozni akaró fiatalember minden reggel öt percet ajándékoz édesanyjának a lustálkodásából és otthoni ruháját, könyveit, játékait a helyére teszi. — Alkalmadtán gondoskodunk egy-két szál, vagy cserép virágról és nem felejtkezünk el azok gondozásáról sem. — Amikor tehetjük, segítünk a nagytakarítás munkájában, ami nem ritkán elég nagy erőt kíván.

De van tovább is! Édesanyánk idegörlő gondja, hogyan ossza be a mostanában minden házban megcsappant keresetet. Segíték neki azzal, hogy nem okozok fölösleges költséget: vigyázok a könyveimre, ruháimra (még a táborba magammal vitt törülközőkre is!). Igényeimet lecsökkentem, amennyire csak lehet. A cserkészet megtanít rá, hogyan lehet az embernek a szabadidejét olcsón és mégis hasznosan eltölteni. Elfoglalom magamat gyűjteményeim rendezésével, gyarapításával. Faragok, babrálok, olvasok. És nem nyafogok új játékokért, mozijegyért, cukorrért, mikor tudom, hogy minden fillért szüleimnek verejtékes munkával kell előteremteniök.

Talán először kellett volna említenem a szöfogadást. Elhiszem, hogy kényelmesebb dolog virágcsokrot vásárolni, mint egész éven keresztül első szóra, pofacsinálás nélkül engedelmeskedni. De ez aztán a cserkészhez méltó ajándék! Sőt a vérbeli cserkész nem is vár parancsot. Hanem mint aki megtanult nyomokat olvasni, az édesanyja szeméből is kiolvassa a ki nem mondott kívánságot és azonnal teljesíti. Megfigyeli, nem kell-e zsámolyt a lába alá tenni? Ha hűvösödik, kendőt hozni? Ha sötétedik, világosságot gyújtani. Azzal kérdkedünk, hogy mi vagyunk a XX. század lovagjai?! Nosza mutassuk meg lovagias figyelmességünket elsősorban édesanyánkkal szemben.

Végül még egyet! Mérsékeljük a hangunkat odahaza! Édesanyánk idegeit bizonyára megviselte már a sok gond, virrasztás. Ha eddig nem, hát ezután valószínűleg. Kíméljük tehát azzal, hogy a játéktér és szabad mező lármáját nem hozzuk be a szobába, hanem az ajtónál letesszük. Ha pedig éppenséggel észrevesszük, hogy édesanyánk lepihent néhány percre, vagy pedig — a jó Isten ne adja! — beteg, akkor nemcsak magam járok-kelek halotti csöndben, hanem mint okos ember, összededem a kisebb lármacsinálókat és elviszem őket a ház tulsó végébe s ott bátyai szeretettel és tekintéllyel szórakoztatom és fékentartom őket.

Ha tudsz szépen énekelni, vagy muzsikálni, ne csak idegen vendégek előtt parádézál Isten-adta tehetségeddel, hanem alkalomadtán édesanyád szórakoztatására is elfújhatsz (vagy eljátszhatsz) néhány kedves nótát...

Elég lesz-e már? Mert van ám még tovább is! De hiszem, hogy saját körülményeid közt már a magad szíve is megsúgja ezekután, mivel szerezhetsz költségmentesen is nagy örömet édesanyádnak.

Etek bá.

ÉLŐ CSERKÉSZTŐRVÉNY

Közli: dr. CSABA JENŐ

Hasonlóképp járt el a maga munkakörében egy bécsi kapucinus is. II. József császár, akit a magyarok kalapos királynak neveztek el, mert nem koronáztatta meg magát, kiadta azt a rendeletet, hogy vasárnapon és ünnepnapon legfeljebb csak négy gyertyának szabad égni az oltáron. Karácsony éjjelén azután betért a kapucinusok templomába. Bosszankodva vette észre, hogy az egész templom, nemcsak a főoltár, valóságos fényözönben úszik. Rögtön kérdőre vonta az öreg kapucinust, micsoda dolog ez? — Az öreg zsörtölődve válaszolt:

— No bizony? Amikor Felsőged megszületett, az egész város ki volt világítva. S most, amikor az Isten Fiának születését ünnepeljük, csak négy rongyos gyertyával világítsunk? Hát igazság volna ez?

A császár elhallgatott. Miért? Mert az a másik teljesítette kötelességét, mellyel Istenének tartozott.

Fiúk!

Higgyétek el, még ennél is jobban tetszik nekem Mórús Tamás, Anglia kancellárja. A kegyetlen VIII. Henrik király vetette börtönbe és halálra ítélte, mert nem helyeselte királya egyházellenes eljárását. Tizenháromhónapi fogság után szabadulhatott volna, ha leteszi azt az esküt, hogy a király minden rendeletét elismeri.

Barátai azt a tanácsot adták neki, hogy ezekkel a szavakkal tegye le az esküt: „Uram és Királyom határozatainak alárendelem magamat.”

Űr és király alatt gondolhatja legfőbb Urát és Királyát. Mórús Tamás ezt nem akarta megtenni.

— Arra esküszöm, amit kívánnak az esküvel és nem arra, amit gondolok.

Nem akart senkit sem félrevezetni, híven teljesítette kötelességét.

Ugyancsak erről az emberről fogadjatok el tőlem még valamit, fiúk. Jó?

Egy lord perében kellett neki ítéletet hoznia. Ő volt a legfelsőbb fórum.

A lord meg akarta vesztegetni, ezért két gyönyörű ezüst borskansót küldött neki.

Mórús udvariasan fogadta ezeket. Megtöltötte mindkettőt pincéjének legjobb borával, azután visszaküldte a lordnak ezzel az izennel:

— Nagy öröömre szolgált, hogy alkalmat nyújtott nekem tisztelem és nagybecsülésem ilyen kifejezésére. Ha a küldött bor nem felelne meg az Ön ízlésének, még másfajták is állanak rendelkezésemre.

Ezek után igazán nem csodálkozom azon, hogy a naplójában ezeket írta le:

— A nap első órája mennyei Atyámé, a többi óra pedig földi királyomé.

Aki így indult a napi munkának, az teljesítette kötelességét.

Wolsey Tamás bíborosérsek, VIII. Henrik angol király kancellárja vele ellentétben egészen a földi javakra irányította tekintetét. Istenről megfeledkezett, csak a királynak akart tetszeni és azért gonosz tervének keresztülvételében segítségére volt. De a király, aki annyi embert kivégeztetett ártatlanul, neki sem kegyelmezett. „Mert Istennel nem törődtem és csak a király kegyét kerestem, olyan szerencsétlen lettem, hogy mindkettőnek híjával vagyok” — mondotta, mikor a király kegyét elvesztette s az elfogatási parancsot végrehajtották. Kevéssel utána meghalt a szerencsétlen király is, aki minden óhajtsával a földieken csüngött. Utolsó szavai ezek voltak: Perdidimus omnia, regnum, vitam, animam.

Renand Mihály francia szenátor Párisba érkezett és az egyik nagyobb fogadóban több szobát bérelt. A havi 150 frankot előre le kellett fizetnie.

A tulajdonos az összeg átvételénél megkérdezte, akar-e nyugtát.

— Istenben hívő embernél aligha szükséges — felelte a szenátor.

A tulajdonos gúnyosan kérdezte meg:

— Valóban hisz Ön az Istenben?

— Természetesen. Remélem, Ön is?

— Nem, én nem hiszek.

— Ez esetben feltétlenül kérek nyugtát.

Igazra volt. Tudjátok miért? Mert aki nem hisz Istenben, nem teljesíti neki járó kötelességeit, az lelkiismeretlen ember.

Napoleon egész hadseregével útban volt hazafelé a szerencsétlen oroszországi hadjáratból. Mikor erre készülődött, még a világ urának tudta magát és most a leveretés marcangolta lelkét. Mikor hosszú menetelés után holtra fáradt katonáival megpihent egy magányos helyen, ahol mindenütt jég és fagy és pusztulás volt körülöttük, a katonák elaludtak, de az ő szemére nem jött álom, még arra a néhány órára sem, amely máskor elég volt arra, hogy fáradtságát kipihenje. Kitenkített sátorából s megijesztette a halál szelleme, amely mindenfelől észlelhető volt. Néhány percnyi magányos elmélkedését a közeledő járóőrök lépései zavarták meg és már arra készült, hogy visszamegy sátorába, mikor távolabb valami világosságot vett észre. Nagyon kíváncsi volt, hogy ebben a nagy levertségben, mikor az élők irigylik a holtakat, kinek van kedve ébren lenni s elküldte az egyik járóort, hogy nézzen utána a dolognak. Az visszatérve, mondotta:

— Felsőg, Drout százados imádságát végzi.

S Napoleon lelkét jótékony melegség járta át arra a gondolatra, hogy a nagy köznyomorban valaki imádkozva virraszt az egész tábor felett.

Mikor sok háború után Argentina és Chile között a végleges békét megkötötték, az Andesek egyik legmagasabb ormán, közel 400 méter magasságban óriási Krisztus-szobrot helyeztek el, amelyet a két hadviselő nép ágyúiból öntöttek s felírása Pax Vobis, Ego Sum lett. Amikor pedig Hágában felépítették a békepalotát, a nemzetközi bíróság tanácstermében ennek a szobornak kisebb mását helyezték el e felírással: Pax Vobis, Ego Sum. Keletkezésük idején mindegyik emlékhöz nagy reményt fűztek, amely nem vált valóra. Miért? Mert az emberek nem teljesítették híven kötelességeiket.

II.

De nemcsak Istennel szemben vannak kötelezettségeink. Tarjáni Kristóf esete egyébről is beszél nektek.

Dobó István egri vitéz kapitánynak volt fegyveres apródja. 1551 október 16-án intézte a török a legrettenetesebb támadását a vár ellen. Az egyik visszavert roham pillanatnyi szünetében szalasztotta a kis magyart Dobó a Bolky-bástyához.

— Eredj fiam, hozz hírt onnan.

Az nem váratott magára. Felpattant kis lovára és máris vágta az ötöt kapuhoz. Ott megkötötte a lovát, befutott, felhágott a falakra és már-már célhoz ért, mikor a hasadékon keresztül megcsapta egy elfáradt golyó. Megtántorodott és lebuokt a kötörmelékre.

— A kis apród elesett! — szaladt végig a fal hosszában a szomorú hír.

Egy vitéz termett azonnal mellette. Karjaiba kapta, de mivel a fiú feje lehanyatlott a mellére, ismét lefektette a földre. Lecsatolta a sisakját.

A kis apród körülhordozta bágyadt tekintetét. Megpillantva a bástya parancsnokát, könnyes szemmel susogta neki:

— Jelentse, hogy meghaltam.

Még halálában is teljesítette kötelességét, amellyel hazájának tartozott.

Olvastatok-e Regulus római hadvezérről? Egy ütközet alkalmával az ellenség hatalmába került. Hatévi fogság után haz engedték azzal a feladattal, hogy honfitársait békekötésre csábítsa. Megígértették vele, hogy visszatér, ha a békét kieszközölnie nem sikerül.

Rómába érve előadta, milyen gyengék ellenségeik, a karthagoiak és buzdította honfitársait a háború további folytatására. Azután indult vissza a fogságba.

Mindenki marasztalta, ő azonban így szólt:

— Kevésbé félek az erőszakos haláltól, mint az önként vállalt kötelesség elmulasztásától.

Visszament és a karthagoiak bizony keresztrefeszítették.

De teljesítette kötelességét, amellyel hazájának tartozott.

(Folytatjuk.)

A CSODAVIRÁG

M'Lobo törzse Rhodeziából származott a Zambézi forrásvidékére. Réges-régen esett ez meg. A legöregebb emberek sem emlékeztek rá, hogy mikor történt. Valamikor...

Mindenesetre emberöltőkkel előbb, mert azóta teljesen elkorcsosultak, hozzádomultak a körülöttük lakó erdei népekhez. Már csak nagynéha ütött vissza közülök egy-egy kései hajtás a jól megtermett ősökre.

M'Lobo, a főnök fia, zulu őseire hasonlított és törzsbéliei szerint igen furcsa szerzet volt.

Nem hitt a démonok létezésében és este a tábortűznél mindig azt mondogatta, hogy nem a zöld ördög jajong, sivit az erdő mélyén, hanem a szél. Vitába szállt a varázslóval is és nem ismerte el, hogy a nap este belefutad egy nagy teknő vízbe, reggel pedig feltámad.

A hangyákról azt állította, hogy azok erősebbek, mint az emberek. Általában sokat gondolkodott az élet furcsaságain. Embert csak önvédelemből ölt és állatot sem bántott ok nélkül. Pedig legjobb vadásza volt a törzsnek. Egyetlen lándzsadobással terítette le a leopárdot.

Egyszer azután elvetődött hozzájuk az őserdő mélyére egy félvér portugál kereskedő. Ő volt az első, aki hírt hozott a nagyvilágról. Bár nem tartotta többre szavát, mint a varázslójukét, mégis figyelemmel hallgatta, mert ismeretlen dolgokról mesélt. Vaskocsikról, melyek maguktól szaladnak, madár-emberekről, suttogó szóról, mely a levegőben suhan, de meghallja hétszer-hétnapi járóföldről is az, akinek hozzávaló doboza van.

Meghallgatta a mesét és kételkedett, mignem...

Mignem egy szép napon rettenetes szörny zúgott el a levegőben a falu fölött. Az egész törzs a porba hullva könyörgött kegyelemért az ismeretlen démonhoz. M'Lobo azonban tágranyílt szemmel bámult a tovatűnő jelenség után. Felismerte a madárembert. S éjszaka, mialatt a varázsló a kunyhójában üvöltözött, hogy elűzze a rontó szellemeket, megérelődött terve.

Alig halványultak el a csillagok, előkereste víztartó kobakját, vadászszákját főtt kölessel tölte meg s mintha csak vadászni menne a szomszédba, nekivágott a nagy útnak.

Arrafelé tartott, hol a nap kél, mert ott valahol messze, azon a tájon, hol ősapái éltek, járnak a maguktól mozgó kocsik. Látni akarta.

Egymást váltotta nap és éjszaka. Már másodszer újult a hold s ő még mindig vándorolt rendületlenül tovább, csak tovább. Fényesre olajozott haján megül a hosszú út pora, leopárd kacagányát őserdők tüskéi szagatták meg, szomjazott a nagy sivatagokon. Sok vidéket látott, új embereket s mivel nem bántott senkit, reá sem emeltek kezét...

Mosolygóra duzzadt képpel kelt a teli hold, mikor egy dombocskára tetején földbe ütötte lándzsáját és leheveredett.

Tudta, hogy nem lehet messze céljától és maga elé szerette volna képzelni azt a csodálatos kocsit, mely idáig csalogatta.

Ziháló dübörgés verte ki szeméből az álmot. Támadásra készen ugrott talpra. Két tüzes szem közelített rohanva feléje. Nőttön-nőtt, harsogása erősödött és ott száguldott el pár lépésnyire tőle, szikrákat, füstnyalábokat köpködve a mozdony. Kígyóhosszú kocsisort húzott, nyitott ablakain ragyogó fény, beszélgetésfoszlány verődött ki az éjszakába.

Látta a nyitott kazánajtó előtt hajlongó fűtőt, a terített asztal mellett üldögélő utasokat. Öntudatlanul is megértette az egyik ablakból feléje röppenő kiáltást. — Halló, boy! — és válaszul megzendült ajkán a csatakiáltás.

A vonat már rég tovatűnt, újra csend borult a tájra, de M'Lobo állt, állt mozdulatlanul. Árnyékát óriásira növelte a hold, majd elfogyasztotta. Pirkadt a hajnal.

Akkor megmozdult végre. A sínekre rohanhat. Megtapogatózott minden egyes kis csavart, becéző kézzel simogatta a talpfákat. És ahogy a nap első sugara végigömlött a tájon, belebotlott egy kicsiny fényes tárgyba a sín mellett. Belebotlott, megcsillant rajta és ez a csillogás M'Lobo szemébe verődött.

Kíváncsian kapott oda és furcsa kis rézdarab került a kezébe. Hármasszoros levele volt, akár a vizek partján nyíló fehér liliomnak. M'Lobo felújongott.

— Kincs, ajándék! A tüzetokádó csodakocsi adta. Tűt is erősített hozzá, hogy kacagá-

nyához tűzhesse. Boldogan csatolta le féltett kígyófog nyakláncát, viszontajándékuul fűzta a talpfára, aztán megindult nyugat felé. Most, hogy vágya teljesedett, utána jött a végtelen erdők hívó szava és éjszakát nappallá téve sietett hazafelé.

Javában tombolt az esős évszak, mocsárrá változott minden ösvény, lázlidérek bujkáltak az ormótlan nagy fák között, mikor puskával a vállán, melyet arany homlokpántjájért cserélt hazajövet, váratlanul betoppant a tanácsházba. Már halottként siratták el.

Szó nélkül telepedett a tűz mellé és folytatta az otthoni életet, ahol elhagyta. Mert amint mondták, különös emberfia volt M'Lobo.

Hazaérkeztenek híre szélvész gyanánt járta be a vidéket. Messze földről érkeztek hozzá látogatók.

— O ko! — csodálták meg az ércvirágot és szerte-szert vitték-sugdosták az újságot.

— M'Lobo bizonyára valami hatalmas titkos társaságnak lett a tagja, mert nem beszélt semmit, hol volt, mit csinált sok holdújulásnyi távolléte alatt.

Saját törzse ettől a naptól fogva nem tartotta bolondnak, az idegenek meg egyenesen tisztelték.

Pár lépésnyire száguldott el a mozdony.

M'Lobo hallott a kósza hírről s megvonta a vállát. Okos ember nem törődik azzal, amit a kóbor szél mesél!

De mind többen és többen suttogták a hírt és nála ke-restek igazságot bajaikban az emberek. Ő pedig rátekin-tett a jelvényre és bölcs ítéletek peregetek szájából. Olyan bölcsék, amilyeneket még sohasem hallott a Zambézi for-rásvidéke.

Hogy, hogy nem, lassan beléje gyökerezett a többiek hite és úgy érezte, hogy valóság, amit róla mesélnek. Ha álmo-dozva hevert kunyhója előtt, sokszor gondolt azokra, aki-keket magában testvérnek nevezett el. Biztosan annyian van-nak, akár az égen a csillag s ha valamelyikük bajba jut, ezerfelől rohannak segélyére. Reájuk gondolt reggelenként is, amikor ragyogóra dörzsölte a kicsiny ércvirágot.

Teltek, múltak a napok és egyszer beborult az ég a messzire szakadt zuluk feje fölött. Az arab rabszolgake-reskedők pusztították tüzzel-vassal az országot.

M'Lobo törzse végső szorongatásában az őserdő szé-lén terpeszkedő dombra menekült. Vitézül harcoltak, de hasztalan. Az utolsó este, amikor tisztán állott előttük sor-suk: vagy meghalnak mindannyian, vagy rabláncra fűzik őket, M'Lobo megpergette a jelződobot. Szállt a vész-kiáltás.

— Testvérek... veszély... veszély!

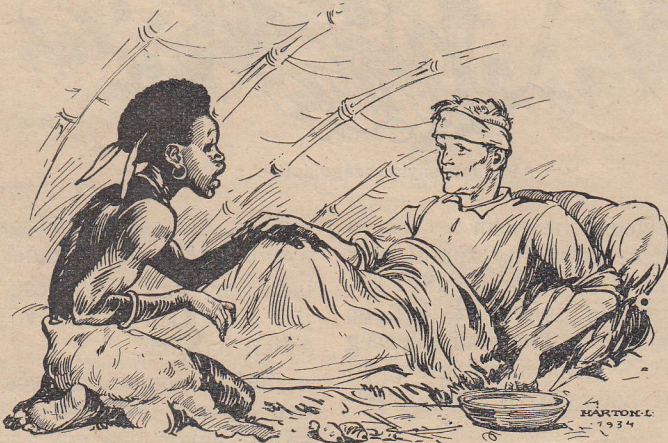
Sokáig brummogott a lokali és M'Lobo azzal a meg-győződéssel kelt fel mellőle, hogy akármilyen úton-módon is, de megérkezik a segítség...

Mr. Stephenson, a kormányzósági safari és egyúttal a pretoriai cserkészcsapat parancsnoka, M'Lobo falujától mintegy háromórás távolságban üttetett táborát éjszakára. Alighogy felverték a sátrakat, meghallották a segítséget kérő jeleket.

Negyedóra mulva erőltetett menetben rohantak az erdő felé. Még nem jött el a kakaskukorékolás ideje, máris ösz-szecsaptak az arabokkal. A rabszolgakereskedők tudták, hogy kemény ítélet vár reájuk. Elkeseredetten küzdöttek s ha M'Lobo népe hátba nem tá-madja őket, Stephenson kis csapata vereséget szenved. Így azonban szétszórták a hordát.

Elült a csatazaj, úgy lát-szott, vége a harcnak. Ste-phenson már ki akarta adni az utasítást, hogy verjék fel a sátrakat, amikor pár lépésnyi-re tőle, sűrű bokrosban puská dörrent s nyomban utána ütést érzett a baloldalán. Elsötétült előtte a világ.

Zuhantában kapta el M'Lo-bo, aki abban a pillanatban ért oda. A sebesült feleszmélt s tekintete csodálkozva akadt

Tavaszi prédikáció.

A természet a Tavaszt ünnepelte. A szél orgonált, a madarak kórusa hol szólt, hol meg hallgatott, a darazsak, méhek, bogarak zsolozsmája pedig mélan zsongott.

Egyszer csak nesztelen csönd lett.

Egy hatalmas tölgy kiálló, száraz ágán megjelent a Höscin-cér és prédikálni kezdett. Befejezésül így szólt:

„Tehát szeressük egymást!... Mindnyájan testvérek vagyunk, mert mindnyájunkat Isten teremtett! A világot is Ő teremtette és azt mindnyájunk számára teremtette...”

Hallgatta a prédikációt a kis Katicabogár is, aki mindezek-en mélyen, nagyon mélyen elgondolkozott.

Majd nagysokára így szólt magában:

— Hát hiszen ez szép is, jó is, sőt talán igaz is; de viszont ha mindnyájan testvérek vagyunk és a világot Isten mindnyá-junknak adta: miért falnak fel mindent a cserebogarak?!

meg a leopárdbőrbe tűzött cserkészjelvényen. Fáradt mo-soly ömlött el arcán.

— Köszönöm, testvér — suttogta zulu nyelven, mielőtt rátelepedett volna az eszméletlenség köde.

M'Lobo testén örömmegés futott keresztül.

— ...Testvér!... Hát nem hiába bízott! Vészkiáltását meghallották a kicsiny rézvirág fiai.

Égnek szegte fejét és felharsant ajkán a hálaadó, a dia-dalmi ének.

— A rézvirág fiai... hum... hum... nagyok, mint az ele-fántok... hum... hum...

Dalát átvették a többiek és csakhamar az egész környék visszhangzott a diadalmas danától. — A rézvirág fiai... hum...

Stephenson harmadnapra tért magához. Ágya előtt ott kuporgott M'Lobo, törzse varázslójával és azzal az elha-tározással, hogy ha a fehér úr meghal, meghal az öreg mé-regkeverő is. A gyógyfüvek azonban használtak és az öreg megmentette saját fejét. Azon nyomban ki is surrant a sá-torból.

Hosszu ideig némán figyelte egymást a két férfi. Ste-phenson törte meg a csendet. Furdalta a kíváncsiság, vajjon ki, mi ez a szép szál, cserkészjelvényes, fekete legény és bár nehezebb esett a beszéd, kérdést kérdésre halmozott.

M'Lobo csendes szavából azután kibontakoztak a történ-tek. Megtett nagy útja s a csodavirág históriája.

Stephenson egyik ámuldozásából a másikba esett. Nem tudta, mit bámuljon jobban. Azt a mérhetetlen hitet, rajon-gást-e, amivel M'Lobo a cserkészjelvény hatalmáról be-szélt, vagy az emberek Urának kifürkészhetetlen akaratát, aki egy rézliliommal is csodát képes tenni és valóra váltja a benne bízó álmaid.

Valami szépet akart mondani M'Lobonak, dicséretet, na-gyot. Végül is újra csak egy szót suttogott, a legmelegeb-bet, amelyet férfi férfinak mondhat.

— Testvér...

...Rhodéziában Stephenson jelentése nyomán szájról-szájra száll az őserdők cser-készéről szóló legenda és az erdők népe sem beszél másról, mint a kis ércvirág fiairól, akik annyian vannak, akár csillag az égen s ha valamelyikük ve-szélybe jut, ezerfelől rohannak segélyére.

Keckét nem lopnak, aszonyt nem rabolnak azóta a Zambezi forrásvidéken. Mert M'Lobo ki-rály mellén ott ragyog a lilium. Jutalmat, büntetést igazságo-san oszt, ha a pratoriai cserké-szek küldte egyenruhában he-lyet foglal a tanácsház előtt.

sz. Szentiványi Jenő

Balta.

Az Erdő, belátva, mily könnyelmű volt, midőn a Baltának nyelet adott, mely azóta rengeteg irtást vitt benne véghez, — alig várta, hogy keserves sorsa valamiképp megváltozzék.

Egyszer azután végre eltörött a Balta nyele és a félelmetes el-lenség hatalmát veszítve, tehetetlenül fetrengett a földön.

— Jaj — nyögte —, mivé lettem! Mily hasznos voltam, meny-nyi gazt, fattyúhajtást, szárazágot levágtam és most ime, így kell élpusztulnom!

Hogy az élőfát is bántotta volna, arról mélyen hallgatott. Addig-addig, hogy az Erdő végül is megsajnálta és nagy fo-gadkozásaira megint csak adott neki nyelet.

Az pedig magához térve felállott és mintha mi sem történt volna, — legelőször is baltanyeleket vágott!

Hiába, jöttéért jót ne várj!

Igazán kék a Duna?

Aki sokat jár víz felett, érdekes megfigyeléseket tehet. Mert a folyó vize sohasem egyszínű. Meglátszik rajta a mindenkori időjárás s annak nyomát sokszor még napokig viseli. Bizonyos mértékig tehát időjósásra is lehetne használni a víz színét, természetesen nem teljes biztossággal.

Tapasztalatom alapján meg kell cáfolnom azt a dalt, amely a Dunát kéknek vallja. Mert a vize bizony cseppet sem kék, hanem az év java részében zöld. És ez a zöld szín is igen változó. Amikor tavaszi vihar készül, haragos színt vesz fel, sőt sokszor zöldes-szürke. Máskor meg a zöld átmeleg szennyes sárga színbe. Ilyenkor rövidesen árad a víz. Néha — nagyon ritkán — visszatükrözi az ég színét és akkor a sötétkék színhez közeledik. Ez inkább télidőben, havazás előtt fordul elő. Nyári vihar előtt néhány méter magasságban porsze-

rű pára üli meg a vizet. Majdnem zöldeslilába játszik ilyenkor és még jóformán meg sem figyeltük ezt a jelenséget: máris kitör a zivatar. A békés Duna színe — szép időben — az a mély zöld, amin a napsugár átszökik a tulsó partra.

Nagy szárazság idején a víz homoksárga színű lesz. Ilyenkor ugyanis nagyon sekély és feltűnően szennyes. Amikor rendes a vízállás és derült az idő, akkor szép, mély, komoly zöld színű és olyan tiszta, hogy a csónakból 2—3 méternyire is lelátni.

*

Vízenjáró cserkészek, menjünk tovább egy lépéssel! Figyeljük meg most már az emberek szemének a színváltozását is. Azon is kiütközik minden hangulatváltozás. A tiszta tekintet mély lelkületre vall. Míg a szenvedély és indulat zavarossá teszi a nézésünket. W—r.

Pillanat-fölbételek az országos közgyűlésről

A Tudományos Akadémia hatalmas előcsarnokában kavargó cserkeszgyenyruhák tarkasága. Ott sűrög-forog, tárgyal és tréfálkozik a cserkészség öregje. Fiatalok csak a közszolgálatosok: vidámszínű, lobogó vállszalagos farkaskölykök, narancsszín-nyakkendő rendőrök.

Szól a csengő, mindenki elfoglalja a helyét. Zsúfolt ház: lehet vagy nyolcszáz ember. Rövid imádság. Elnöki megnyitó. Előlép a jamboree két kemény munkása: vitéz Farkas Ferenc és dr. Molnár Frigyes, hogy a főcserkész kezéből átvegyék a legnagyobb nemzetközi cserkészkiüntetést: az Ezüst farkast. Megérdemelték! Együtt örülünk velük!

A zárószámadás megnyugtató egyensúlyba sorakoztatja a jamborees esztendő súlyos számoszlopait. Szomorú tétel: igen mérsékelten pártolja a cserkészség a M. Cs.-t. (Így aztán hiába szeretnétek szebb, jobb lapot!)

A költségvetés országszerte cserkészintézmények létesítését ígéri. Olyan intézményeket, amelyek a gyakorlati cserkész munkát előbbrevizik.

Viharos lelkesedéssel fogadta el a közgyűlés a „filléres Magyar Cserkész” tervét. Életszükséglet, hogy lapunk — nagy és olcsó legyen. De ez csak úgy lehetséges, ha minden cserkész megveszi, olvassa.

A választásnál majdnem egyhangúan győzött a bizottságilag előterjesztett lista. Látszik, hogy a jelölbizottság milyen körültekintéssel mérlegelt minden szempontot.

Fiúk, ide hallgassatok! Egyik kerület elnöke, magasrangú, kemény katona, férfiasan kijelentette, hogy az előkészítéskor más megoldást javasoltak a bizottsággal szemben, de a többség leszavazta őket. Most tisztjeivel együtt nemcsak beletörődik a többség akaratába, hanem teljes erejével támogatja is azt. Cserkészbeszéd volt! Éljen!

Disztribúció a Vigadóban. Négyszázötven teríték a virág-

díszes asztalok mellett. A lépcsőkön végig színpompás cserkészzászlók sorfala. A 3. Regnum zenekara ismét remekel. Feszés vigyázz-ban köszöntjük a miniszterelnököt, aki minisztertársai és államtitkárai kíséretében érkezik. Vitéz Gömbös Gyula pohárköszöntőjében a cserkészeket mint új embertípust üdvözölte. Amelyik kemény magyar, mint a magyar ősök. Szorgalmas, mint a magyar napszámos és szántóvető. És lelkes magyar, mint azok, akik váltig a magyar ügyért harcoltak. Az új embertípust: az önzetlen, munkabíró és munkára kész magyar embert. — Ehhez tartottuk magunkat eddig is. Ezután sem csalódik bennünk a nemzet vezetősége.

A közgyűlés az egyes tisztségekre a következőket választotta meg: tiszteletbeli elnökök: Ravasz Árpád és Sik Sándor; társelnökök: Andrassy Mihály, Faragó Ede, Fodor Ferenc, Koszterszitz József, Kun Attila, Molnár Frigyes, Schelken Oszkár, Szóke Imre, Szukováthy Imre, Temesy Győző, Ulbrich Hugó, Zsembery Gyula. Ügyvezető főtitkár: Major Dezső, helyettese: Gundrum Kázmér. Országos vezetőtitkár: Faragó Ede, helyettese: Sztrilich Pál. Testnevelési vezetőtitkár: Szundy Géza, repülővezetőtitkár: Kolozsváry Béla, rover-vezetőtitkár: Bátor József, öregvezetőtitkár: Herman János, kisfiú-vezetőtitkár: Éry Emil.

Külségi vezető: Molnár Frigyes, Társadalmi vezető: Ajkay József. Orsz. ellenőrző: Buczkó Emil. Ügyész: Borsitzky Sándor. Gazdasági vezető: Kosch Béla, pénzügyi vezető: Márkus Miklós, ellenőr: Liptay János. Sajtó-, rádió- és propagandavezető: Alföldy Lajos, helyettese: Windhaber Alajos.

Magyar Cserkész szerkesztője Velösy Elek. Vezetők Lapja szerkesztője: Faragó Ede. Statisztikavezető: Schelken Oszkár, jogtanácsos: Nágel Edgár, műszaki vezető: Kriszta Pál.

SZÍRIA ÜZIEN

Az I. altábor legnépszerűbbjei kétségtelenül a tevével megáldott-vert szíriaiak voltak. Mikor az első próbatáborfűznél felszólítottam őket, hogy lépjenek a dobogóra, a tömegből széles suhogással megindult futva egy burnuszos csapat s rövid kiáltásokat hallatva, mint a fergeteg foglalta el egyszerre mindenfelől a dobogót.

A hatást elképzelhetitek. Tapsvihar fogadta a sötétből a reflektorfényre toppant sereget s mikor felharsant a beduinok megrázó harci kiáltása Moheddine Nsouli tüzes vezetése mellett, tágra nyílt diákszemek itták magukba a megtestesült Kelet romantikáját. Mondanom sem kell, hogy azon nyomban meghódítottak mindenkit. Ha feltűntek a táborfűznél, nem hagyhatták ott a dobogót, míg a beduin harci kiáltást újra meg újra el nem zengték.

Ezzel búcsúztak is az I. altábor rádióközvetítette utolsó táborfűzénél. Aztán egymás nyakába borultunk Nsoulival s könnyes szemel ráztunk utoljára kezét. E két dátum közé esett az a csodálatos két hét, amit ma ennek a szónak a csengése idéz fel bennünk: Jamboree.

*

A sajtó-csoport háza olyan, mint egy méhkas. Én is be-be botlom a szórakozás elhódított sajtó-beosztásomtól.

Eppen mehetnék, mikor egy szíriai egyenruhás barnaképi fiatalember köszönt rám. „Képzeld — mondja nevetve —, meg vagyok hívva a kormányzói fogadásra, lemaradtam a vonatról, a táborban hagytam a pénzemet s két óra múlva Pesten kéne lennem. Adj kölcsön 20 pengőt.” Húsz pengővel éppen nem rendelkezem s így én is kölcsön kérek egy magyar testvértől. Az látván (bár nem értvén) a helyzetet, csodálkozva szemléli, hogy a nekem kölcsön adott pénz milyen gyorsan tűnik el exotikus barátunk zsebében.

De ez még nem elég, neki autó is kéne Pestre.

Hát nem pont arra kell jönnie Aradi Zsoltnak, aki azonnal szárnyai alá veszi emberünket és hála a sajtó hatalmának, boldogan menesztí célja felé egy alkalmi kocsin.

Nagy volt a csodálkozása az én kedves hitelezőmnek, mikor másnap vittem neki vissza a 20 pengőt. Őszintén bevallotta, amit akkor nem ért rá elmondani, nem sok bizalommal volt a fehérkendős arab iránt s csodálta, hogy én csak úgy szíre-szóra markába nyomok 20 pengőt. Rajtam volt a sor nevetni s pár szóval be kellett mutatnom barátomat. Mert már barátok voltunk.

*

Ugy kezdődött a dolog, mint maga a Jamboree. A megnyitó istentisztelettel. A táborfűz terén gyülekeztünk s meglepetve lát-

tam a sorok élén néhány szíriai cserkészt. Mindjárt hozzájuk léptem, hogy velük menjek a sporttér felé. Első kérdésem persze az volt egy karonfogott, körülbelül korombéli barna fiatalemberhez: „Hát te is protestáns vagy?” „Igen — felelte —, Jean Jouselin francia protestáns misszionárius vagyok Beyrouthból.” Mire célhoz értünk, megtudtam, hogy a „Foyer des Jeunes” (Fiatalok otthona) főtitkára s a szíriai cserkészszövetség egyik vezetőjeként (ő rendezte — mint később olvastam — 1932-ben az első tiszti tábort náluk) van köztünk. Családos ember, aki családjával együtt ott él a „vad keleten” és szolgálja nemzeti és vallás-különbőség nélkül a fiatalságot. — A sporttéren elszakadtunk egymástól, nekem a polyglott egyházi szerepét kellett vállalnom. De azután már barátokként láttuk egymást viszont — ha csak rövid percre is —, hiszen a hivatalom nem kedvezett a privatizálásnak. Nem is cseréltem mással címet, csak vele. Ebből a címből azonban levél is lett és most halljuk őt magát.

„...megkaptam lapodat, nagy örömet szerezteél vele. Meg vagyok győződve, hogy a rádió-táborfűznek sikere volt és csak azt sajnálom, hogy nem tudtam róla idejében, megkísérlet volna hallgatni és megismerni néhány baráti hangot — dalt... Ha szeretéd ejtheted, említs meg bennünket szomszédainknak és gratulálj nekik nevünkben, hogy képesek voltak megtanulni a rettentés beduin csatakiáltást”. (Ez nektek szól, Máv. Törekvés, a tattersalli szereplésért.)

„Visszatérem én újra felvettem sokirányú tevékenységemet. Levelemhez mellékelem a „Fiatalok otthonának” legutolsó évi beszámolóját, hogy munkánk egy részéről így tájékozódhass. Egy részéről — mondom —, mert vannak ágai, amiket nehéz volna leírni az idegennek.

Legnagyobb erőfeszítéseim közé tartozik jelenleg biztosítani egy speciális klub működését, a legnyomorultabb gyermekek számára. (Hej, magyar csibész-cserkészet!) Mindazok, akik ide jönnek, munkanélkülek, otthontalank (az utcán, vagy rombadőlt házakban laknak) s főleg neveletlenek, az erkölcsi érzéknek teljes híjával. Minden foglalkozásuk a koldulás és a lopás (a csomaghordok és cipőtisztítók már irigyelt arisztokratáknak számítanak). Nagy barátaink, igyekszünk felemelni őket, de milyen kemény munka (hopless — reménytelen — mondanák angol barátaink). De milyen szép jellemek is akadnak köztük néha. Ennek a munkának másrészt megvan az az óriási előnye, hogy egyik útja megnyitni esztét és szívét gazdag vagy kiváltságos tagjainknak. Mikor augusztusban olvastam a „Nouvelle Revue de Hongrie”-t, amit töled kaptam, úgy találtam, hogy a settlement munkája — amiről ott egy cikk szólt — ugyanolyan szociális, intellektuális és szellemi hatásokat vált ki a munkásai-ból, mint amiket mi konstatálunk a mi munkatársaink (többnyire diákok). Arról álmodom, hogy szállodát nyitunk fiaink számára, de mint mindenki, kétségbeesve keresem hozzá a pénzt, ami ezt az új munkát elkezdni segítené.”

*

Nem lesz érdektelen, ha értesítőjükből ennek a munkának a legfontosabb megnyilvánulásait ide iktatom:

Játékdélutánok, melyek célja éppúgy a szórakoztatás, mint a nevelés (akarat, figyelem, fegyelem).

Esti tanfolyam: 4 arab és francia osztállyal.

Kézimunkák, a fiúk ügyességének fokozására és figyelmük kivételére.

Beszélgetések, vetítések, melyek szórakoztatva nevelnek (egészségtan, földrajz).

A gyerekek maguk közt kis ünnepeket rendeztek, kevés művészi értékkel, de határozott alkotásvágygal.

Végül említsük meg a sétákat, melyek hetenkint 10—20 fiúkból álló csoportokat vezettek ki Beyrouthból.

*

„Egy másik feladat, ami jelenleg nagyon a szívemhez nőtt, a misszionárius és evangelizáló munka különböző benszülött csoportok közt. A körülmények úgy hozták magukkal, hogy felelős vagyok két kis francia protestáns gyülekezetért. (Damaszkuszban és Djebel-Druseban, a Biblia régi Basaon földje ez a Tiberiaiától keletre.) Benszülött egyházak — majd 20 év óta elhagyottan — micsoda felkészítő feladat feltámasztásuk, amit rövid látogatások alatt kell végezni, hisz 250 kilométerre fekszenek központtól, Beyrouthtól. Hegyvidék. Karácsonykor remek havas látványokból volt részem.”

*

„A helyi cserkészlet nagy hasznát látja a Jamboreenak; de nem úgy, ahogy remélhette volna az ember. A Jamboree következtében minden régóta lappangó nehézségünk igen határozottan ma-

nifesztálódott és igen határozottan meg kellett értetnünk, hogy mindenkinek lehetnek olyan politikai nézetei, amelyeket akar, de mint cserkész, ne essék szó ezekről. Ezalatt az arab nacionalizmust feltűztették a palesztíniai (zsidó problémák) és iraki (az asszírok mézárása) események; a helyzet sem oly kedvező, mint régen, de megvan az a nagy előnye, hogy hónapok alatt tisztázni kell olyan dolgokat, amelyekhez különben évekre lett volna szükség.

*

„Ujra felveszem a félretett tollat, most, hogy hazatértem egy utazásról az ország belsejéből. Különböző gyülekezeteket kerestem fel, de a rossz idő elfogott útközben s rengeteg bajom volt, átkelni a hóviharoktól megrohant hegyeken. Az utak elvágva, a vonatok leállítva, végre szívós kitartással sikerült átkelni. Képzheted, mily boldogok a meglátogatottak, mikor megállapítják, hogy az egyedüli, aki képes volt áthatolni a vihar, a fagy, a rosszindulatú benszülöttek zónáján — a lelkipásztor. Többet ér ez, mint minden beszéd s mint a legszebb prédikáció. Az ember felmelegszik egy kicsit náluk, beszélgetünk, egy kis istentisztelet, aztán újra tovább a viharban...

Valóban ilyen expedíciókon több havat látok, mint valaha is Franciaországban; ami nem a legkisebb meglepetés azok közt, amik a meleg országokba érkezőket fogadják.“

„Hogy befejezzem a cserkészetéről szóló beszámolómat: körülbelül egy hónapja Palesztínában szeparatista-nacionalista mozgalom ütötte fel a fejét. Vezetői kongresszust tartottak, szakítottak a nemzetközi mozgalommal, megváltoztatták a törvényt, köszöntést s lelkesedve üdvözölték az arab mozgolódást. Nem tudom ennek a jelenségnek fontosságát Palesztínában, de néhányan a mi vezetőink közül, akik eddig is sokat politizáltak, követték a megmozdulást. Levélváltásban állok a Nemzetközi Irodával a helyzet helyreállítását illetően. Addig is valószínűleg áprilisban tisztí tábort rendezünk.“

*

Ennyit akartam Nektek elmesélni leveléből, aminek a borítékjáról mosolygó pompás bélyegek mindenkinek felkeltették a kíváncsiságát. Bepillantottunk egy keleti misszionárius súlyos életébe, hogy rajta keresztül ott lássuk fehérteni az „Ágyúk terén“ a beyrouthi Ifjúsági otthont mindenki számára kitért kapujával.

Fiúk, ha nehéz az iskola, szigorú a mester, gondolatok Beyrouth elhagyottan csatangoló utcagyerekeire (a mi rongyosainkat úgy megszoktuk már).

Vezetők, ha nehéz a munka és százfélé húz a teendő, gondolatok Jean Jousseleinre.

Mindkét gondolat erőt ad. Jó munkát.

Toth Sándor.

Tavaszi fényképezés

A Magyar Cserkész április 1-i számában nagy tavaszi fényképpályázatot hirdetett. Határidő május 20. A felvetett kérdések alapján azt hisszük, jó lesz kissé hosszabban útbaigatásokat adunk.

A tavasz már javában tart, sőt az eleje egy kis váratlan kánikulát is hozott. Előkerülnek a téli rejtékhelyükből a napfény hiányában nyugalomba helyezétt fényképezőgépek és kivonulnak a szabadba. A tavaszi üde zöld színek, virágpompa, tavaszi levegő, felhők sikeres megörökítéséhez mindjárt két igen fontos általános tanácsot adunk. *Először* is használjunk jó, orthochromatikus filmanyagot, mely mint a neve is jelenti, a színeket helyesen adja vissza, azáltal, hogy a zöld szín iránt is érzékeny. A film jószágától igen sok függ. Régi, zöld iránt érzéketlen anyagokon nem sokat hozhatunk ki. Vörös színekhez akár panchrom filmet is használhatunk, de legtöbb felvételünkhöz az orthochromatikus filmek felelnek meg legjobban, melyek kidolgozása sem különlegesen kényes. — *Másodszor*: vigyünk okvelenül szűrőt magunkkal. A szűrő szebbé, világosabbá és változatosabbá teszi a zöld színárnyalatokat, az ég kékjét pedig kissé elnyomja, úgy, hogy a felhők szépen meglátszanak. Fehér, üres ég unalmas és sívár. Legszebb felhőket éppen tavasszal találhatunk, ezek képeink hatását igen emelik.

A tavaszi felvételek legkedvesebb témája a *virág*, virágzó fa. Vigyázzunk azonban! Ne vegyünk be túl sokat a képbe! Apró képen egy egész fa pontszerű virágokkal nem sokat mutat. Többet ér egyetlen tökéletes ág, vagy csak pár virág. Nagy türelemmel elfoghatunk hozzá egy pillangót, vagy jobb géppel pár röpködő méhecskét, egyéb bogarat.

A ház körüli életet is meglessük. Kis macskák, kutyák, kis csibék, kecskék, birkák, mint megannyi eleven téma futkároznak körülöttünk. Efajta felvétel azonban gyors elhatározást és türelmet egyaránt megkíván. Türelmet, mert gyakran órákig várhatunk hiába egy kedvező, vagy mulatságos helyzetre, — gyors cselekvést, mert a kedvező pillanat épp oly gyorsan el is múlhat és mi kép nélkül

maradunk. Hazatérő vándormadaraink életét is fényképezhetjük (fészekrakás, fiókák, stb.), persze anélkül, hogy őket megzavarnánk, ami nem könnyű feladat.

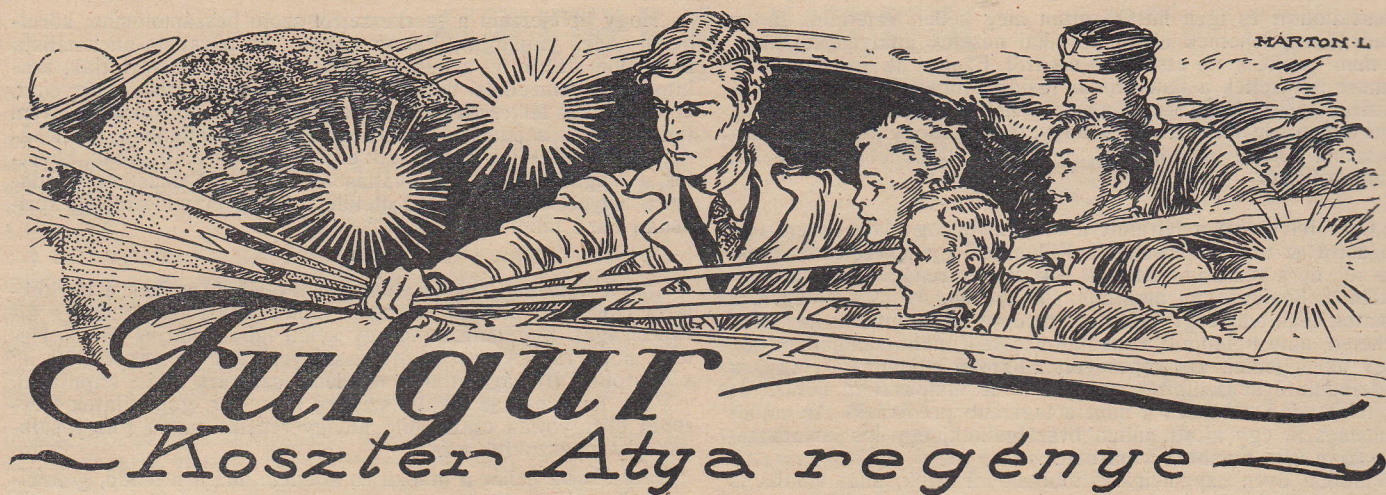
Városban a tavasz jelei: a kintornások, az utcasarkon játszó gyermekek, stb. *Falun* megindul a nagy munka: a házak újrameszelése, takarítása, a föld megművelése. A *tavaszi munkák* szántóföldeken, vetés, boronálás, állatok kihajtása, kertek rendbehozása körül mindig találunk érdekes témákat. A képben legyen mozgás, érdekes cselekmény, amelyről a jól megválasztott háttér nem térítheti el a figyelmet.

A *cserkészetben* a tavasz meghozza a külső munka kiterjesztését. *Kirándulások, portyázások*, melyekről a gép nem maradhat el. Megörökítjük a tavaszi hangulatban vígan menetelő őrsöt, az első virágszedést, sátorverést, főzést, tízórait, ebédet, hadijátékot kinn. Vidám és tanulmányos eseményeket, megfigyeléseinket falvakban és az erdőben, filmen hazavisszük magunkkal. Ne feledkezzünk meg arról, hogy az erdőben, főként ha már lombok vannak, igen sötét lehet és exponáljunk elég ideig. Gyengébb lencse esetén még az állványnak is hasznát vehetjük, különösen, ha szűrőt is használunk, ami a megvilágítás idejét megfelelően hosszabbítja.

A nagyigényűek felhőtanulmánnyal, a tavaszi tájak hangulatos színeivel is megpróbálkozhatnak. Szép felhők, a tavaszi táj és föld meleg tónusai önmagukban is megörökítésre alkalmasak.

Reméljük, ennyi téma-lehetőség között mindenki talál valami eredetit és érdekeset és a sok szép beküldött kép alapján nem-sokára beszámolhatunk új ötleteitekről. *Kunfalvi.*

— A mi távolbalató készülékünk Fulgurnak egészen eredeti találmánya. A ti tudósaitok számára még óriási újság a Zworykin-féle Ikonoskop, amely fotoelektromos úton közvetíti távolba a képet, mi azonban ezen már régen túl vagyunk. Mi emberi szemnek láthatatlanul szereljük fel mindenfelé a felvevőkészülékeinket: hol egy lámpaeranyőre, hol a fal egy repedésébe, vagy egy bútor sarkára; ahol szükségesnek látjuk, hozzákapcsoljuk mindjárt a rövidhullámú leadónk beszélő készülékét is, amely nem nagyobb egy borsószemnél és így állandóan láthatjuk, hallhatjuk azokat, akikkel közelebbi érintkezésben akarunk maradni és ezer kilométereken át is úgy beszélgetünk, mintha az illető itt állna mellettünk a szobában.

— Igen, az előbb hallottuk Fulgur szobájában, amint láthatatlan hangok jelentést tettek neki és ő felelt is egészen csendesen.

— Ó, én láttam, hogy lenyomott egy kis gombot a karosszék fáján! Az volt a kapcsolója. Ugy-e?

— Igen. Jó szemed van, pajtás. Örülök neki.

— Tessék megmondani, hogy lehet az, hogy Fulgur láthatatlanul tud jönni-menni a kollégiumban. Levél volt az asztalunkon és senki sem látta, ki hozta be; aztán a látó és beszélő készüléket is felszerelték és mi nem is sejtettük, hogy ott járt valaki. Éjjel dolgoztak, míg mind aludtunk?

— Nem, mi nappal is bemegyünk akárhová észrevétlenül. Ennek a titkát majd meglátjátok a Fizikában. Én most másokat mutatok.

— Jöjjetek!

Szemben azzal az ajtóval, amelyen bejöttek, másik fehér ajtó tolódott félre előttük és rézsút, sugarasan jobbra és balra nyíló két hosszú, keskeny termet tekintettek át egyszerre. Laci a homlokára ütött:

— Most látom csak! A Kémia alaprajza egy nagy, nyomtatott K betű. Ugye? És a mérnök úr szobája ott van, ahol a K két szára találkozik a merőleges szárral. Milyen érdekes!

— Jól van, Laci! Örülök, hogy mindent észreveszték és nem kell semmit hosszabban magyaráznom. Nálunk minden egyes telep a kezdőbetűjének formájában épült: a Fizika nagy F betűt mutat, a Csarnok óriási C-t. Az én birodalmamat, a Kémiát a nyomtatott K alakjában elhelyezett három keskeny, hosszú terem alkotja; a betű szárait a főteremre merőlegesen és egymással párhuzamosan futó kisebb műhelyek és kísérleti laboratóriumok egész sora köti össze; ezekben állandóan csendes munka folyik s a kísérletezők sokszor hetekig nem is látják egymást. Náluk a Munka az úr.

Amint beszélt, éppen egy ilyen keresztben futó kisebb laboratórium félig nyitott ajtaja előtt haladtak el. Gabi benézett. Fulgurt látta különös alakú asztalka fölé ha-

joíva és láthatólag figyelmesen hallgatva az asztalnál ülő fiatalember magyarázatát, akinek arca olyan ismerősnek tűnt fel a fiúk előtt! Megállt egy pillanatra. Most... Igen, most felemeli a fejét, tisztán látja az éles metszésű arc-élet... Persze, hogy ismeri! Kotta, a főiskolás; akit anynyiszor látott a kollégiumban! Hát ez is a Fulgur munkása? Ki gondolta volna!...

Sietnie kellett a többiek után, akik éppen most fordultak be egy oldalszobába. A mérnök becsukta az ajtót, aztán nagyon komoly arccal fordult a fiúkhoz:

— Mindaz, amit most mutatni fogok és egyáltalában minden, ami Fulgurral összefügg, mélységes, szent titok, gyerekek! Olyan titok, amelyet lázálomban sem lehet ki beszélni, a legembertelenebb kínzás alatt is meg kell őrizni és szerelem, bor, véletlen elszólás nem csálhatja ki belőletek soha! Fulgur sziklatermeiben a jövő nagy Magyarországot kovácsolják és aki ebből a munkából csak egy betűt is elárul, az hazaáruló!

— Tudjuk, — bölintott Gabi. — Tudjuk és hallgatni fogunk.

— Jól van. Tehát kezdhetjük. Vetközzetek le!

Egy pillanatig csodálkozva néztek rá a fiúk, aztán Kisöcsi gyors mozdulattal levetette a kabátját és példáját a többi is villámgyorsan követte. Szempillantás alatt lekerültek a cipők és a felsőruhák és egészen természetesnek találták, hogy a mérnök most kinyitott egy szekrényt, amelyben egymás mellett hat teljes öltözet függött, ugyanolyan, mint a Fulguré, meg a Péter mérnöké is. Egy intésre gyorsan felöltöztek a fiúk és senki sem csodálkozott rajta, hogy a ruhák úgy álltak rajtuk, mintha ráöntötték volna s a mozgás csodálatosan könnyű, akadályozatlan volt bennük az első perctől kezdve. A puha sapkák arcot védő takaróját még nem bacsátották le s a gyerekarok égték az izgalomtól, amint a levetett ruhákat a szekrényben elhelyezve, újra a vezetőjük felé fordultak.

— A hadseregnek egyenruha dukál. Amint látjátok, a fulgensék egyenruhája eléggé különös. A cipő a nadrággal, keztyű a kabáttal összefügg s ha a sapka arcvédőjét lebocsátva, a kabátot rászoritjátok, vízen át, gázfelhőn át, tűztengeren át nyugodtan mehetnek, semmi nem árthat nektek többé. A fulgensék sérthetetlen és sebezhetetlen katonák. Nézzétek csak!... Engedjétek le a kabátra az arcvédőket! Most Gabi, fogd meg ezt a revolvert. Értesz a fegyverekhez? Hatlővetű Browning, legerősebb kaliber, a golyója 10 cm-es deszkalapot keresztülüt. Nézd meg, jól meg van-e töltve? Igen? Nos, lőj rám, vagy a fiúkra, lödd ki mind a hat golyódat. Ne félj, nekünk nem árthat a golyó...

Hatot villant a fegyver s a dörrenés tompán szólt a

zárt helyiségben. Gabi a hatodikát önmagára célozta s aztán lassú mozdulattal letette a revolvért.

— Nos, kit találtál el?

— Én a mellemre kaptam egyet!

— Nekem a térdemet ütötte meg.

— Én pont az orrom hegyére kaptam. Megijedtem föle!

— Önmagamat meg föbelöttem és nem is éreztem a golyó ütését. Csodálatos!

— Nincs az a puskagolyó, amely a mi egyenruhánkat legyőzhetné. A legvadabb golyózápokban is sértetlenül járkálnánk és az embereket a hideg rázná a bámulattól. Nos, mit szóltok hozzá?

Mit szóltak? Bámultak és ujjongtak! Hiszen gyerekek voltak mind, akiket elsősorban a dolog romantikus és fantasztikus volta fogott meg. Stubi a földön felfedezett egy heverő golyót s diadallal vetette rá magát; erre aztán a többi is golyóvadászatra indult és óriási örömradiálal szedték össze szoba sarkából, székek alól a szerteheverő kis acélkúpokat. Stubi széles jókedvében hátbavágta Jenőket s aztán tátottszájával bámult a kezére símuló puha keztyűre. Az ütést egyáltalában nem érezte sem ő, sem a pajtása, ellenben a két érintkező test olyan hangot adott, mintha fával fát ütöttek volna meg.

Az általános kíváncsiság Gabi kérdésében nyitott zsilipet magának:

— Milyen anyagból vannak ezek a ruhák? Sohasem hallottam még ilyenről! Golyóálló szövetről az iskolában nem tanultunk semmit.

— Ó, pajtás, eltelik egypár évtized, míg a mi ruháinkról a magyar iskolában tanítani fognak! Messze, Dél-Afrikában, óriási farmokon, emberek százai termelik azt a különös növényt, amelynek rostjaiból komplikált kémiai eljárás és a tudományban eddig ismeretlen erejű elektromos sugárzás folyamán a fulgensek ruhájának szövetét szövik a Fulgur gépei. A ruhák készítésének titkát hárman ismerjük mindössze és ha egy békés lelkületű sopróni szabómestert bevezetnénk a mi szabóműhelyünkbe,

annak a szája még egy hét mulva is tátva állna a csodálkozástól!

— Én azt nem értem, hogy miért nem éreztem az orromon a golyó ütését? Az arcvédőm olyan puha, mint egy selyemkendő, és ha a golyót át nem is engedi, de meg kellett hajolnia az ütődés ereje alatt és igazság szerint nekem most belapított, vérző orral kellene itt álnom. Hiszen ha a kezemmel az álarcvédőn át az orromhoz nyúlok, érzem a nyomást, és érzem máshol is mindenütt, ahol csak magamhoz érek. Hogyan lesz a puha gypajjúruhából vaspáncél?

— Ez a mi ruhánk lecsodálatosabb titka, amely már a sejtek világának mélységeiben vész el. Ha lassú érintéssel nyúlok hozzá, a ruha enged: nem szakad, át nem lukasztható semmiféle erővel, hajlik, mint a selyem. De ha hirtelen erős ütés éri kéztől, golyótól, vagy akármilyen mástól, abban az ezredmásodpercben azon a ponton megmerevedik és minden páncélnál keményebb lesz. Ennek a titkát hiába magyaráznám, nem is kell tudnotok.

— De hogyan varrják hát a ruhát, ha nem lehet átlukasztani? Hiszen a varrótú sem tud átmenni rajta!

— Ezeket a ruhákat nem varrják, hanem öntik. Varrást alig találtok rajta. De különben is semmi sem lehetetlen egy olyan szabóműhelyben, amely kétmillió kilowattos elektromos sugárzás alatt dolgozik.

Kétmillió kilowatt! A fiúk elnémultak.

— Még valamit akarok mutatni, — folytatta a mérnök. Ugyanabból az anyagból, de más összetétellel sok egyéb dolog is készül a műhelyeinkben. Itt ez a kis fehér lemez. Alig vastagabb egy papírlapnál, de sem ember, sem gép meg nem hajlítja. Ilyen anyagból készült a villámvonat, amelyen utaztatok, ilyenből vannak a bútoraink, ajtóink, gépeink és minden berendezésünk. Ha Fulgur egyszer házakat kezd építeni, ezek a házak papírvékony, ragyogóan fehér falakból fognak állni és erősebbek lesznek, mint a legfantasztikusabb vasbetonerődök.

(Folyt. köv.)

Síkos kocsiút.

A Lánchidhoz vívő budai alagút kvarckockái az állandó nyirkosságtól síkosakká válnak. Egy napon déltájban, mikor a szokott felocsolást elvégezték, több jármű ment át a megszokottnál az alagúton. Így a vizet aránylag gyorsan szétosztotta a kőkockákon. Egyszerre megjelenik egy motorbicikli és a közepes hajtás dacára is bizonytalanná válik a kormány a vezető kezében; egy-két perc és ívben kivágódik a járdára. Pista őrsvezető éppen ekkor jelenik meg az alagút bejáratánál, de látja, nincs különösebb baj. Megáll, vár egy darabig.

Most oldalkocsis motorral jönnek. Ott is bizonytalan lesz a kormány. Lelassít, de a mögötte jövő autó majdnem beleszalad. Mindez még egyszer megismétlődik, itt már az egyik fel is borul, de baj még sem lesz. Pista közben eltűnik.

Egyszerre megjelenik s teleszórja a kocsit e kis részen homokkal. — Na! Most már rendben megy a forgalom tovább!

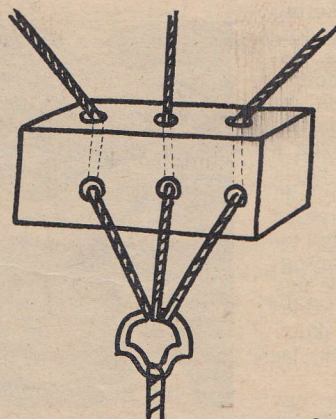
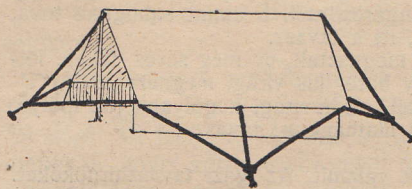
„Van kérlek ceruzád?”

Hányan vagytok, kik erre a kérdésre azonnal át tudtok nyújtani egy ceruzát?

A legtöbbetek hosszas zsebkiforgatások után jön rá, hogy a ceruza vagy elveszett valahol, vagy otthon maradt. Szép számmal vagytok azonban bizonyára, kik jobban jártok és a 15-ik zsebetekben sikerrel fedeztek fel egy picike kis ceruzavéget és nyújtjátok át diadallal. (Némileg kihegyezettlen állapotban...) De olyan, aki azonnal, első benyúlásra megtalálja a zsebében ceruzáját, még hozzá megfelelő hegygyel, olyan ritka köztetek, mint a fehér holló.

Fiúk, aki zsebeiben sem tud rendet tartani, hogyan fog tudni rendet tartani nagy dolgaiban? Péká.

FINN SÁTORSZORÍTÓ:

A 9. cserkésztvérny szemelött tartásával cövekelik sátraikat a finnek.

Három cövek helyett csak egyet vernek le, amihez a rajzon vázolt szorítófa közbeiktatásával a sátor három pontját is kikötik. A három kötél összefutása fölött levő szorítófa le, fel, vagy pedig oldalirányban való mozgatással a sátor emeltsége is szabályozható.

(Jamboree 1933. Finn tábor.)

Dallos András 552. sz. Szeged.

Az első turuljelvény átadása.

Biztosan hallottatok fiúk a Turul jelvényről. Talán ábrándoztatok is róla, hogy milyen szép lenne, ha már a melleketek díszítené. De addig hosszú az út: 25 különpróbán kell átvégödni. Nos, az első fecske már elérte a célt: Gerő Béla, a 7. Verböczy-csapat őrvezetője. Apr. 16-án adta át neki vitéz Faragó Ede, orsz. vezetőtiszttá ünnepélyes keretek között a Turul-jelvényt. Adja Isten, hogy minél számosabban akadjanak követői, akik vele együtt nemcsak kívül, hanem szívükben is hordják a jelvényt s szóval, tettel, egész életükkel példát adnak a fiatalabb nemzedéknek. (L. A.)

Őrsvezetői gondok.

A csapatotthon takarítása az őrsök feladata. Jó csapat őrsei nem is sajnálják a fáradságot és versenyre kelnek az otthon takarítása és díszítésében.

Sok gond és körültekintés kell ahhoz, hogy minden rendben legyen az otthonban. A feladat nem könnyű és csak akkor lehet megvalósítani, ha az őr és vezetője együtt dolgozik.

Ít néhány szempontot írok le, amire az őrvezetőnek gondolnia kell:

1. Kit melyik napra osszak be takarításra?
2. Takarítás előtti összejövetelen megbeszélem az őrrel, hogy kinek mi lesz a feladata.
3. Megszerzem az előző napos őrstől az otthonkulcsot.
4. Átvesszem a söprűt, lapátot, porrongyot.
5. Naponta más-más fiú kisöpör és leporol.
6. A virágokat megöntözzük.
7. A lehullott vakolatot gipsszel kijavítjuk.
8. A kályhát frissen befeketítjük és kifényesítjük.
9. A ferde képeket egyenesre igazítjuk.
10. A szemetet kihordjuk a szemégtödröbe.
11. A lámpát kitisztítjuk, a villanykörtét leporoljuk.
12. Az ablaküveget havonta egyszer lemossuk.
13. Aprófáról, tüzelőről gondoskodunk.
14. Padokat, asztalokat és egyéb bútorokat helyre rakjuk.
15. Szellőztetünk minden nap.
16. Rézkilincseket és egyéb réztárgyakat kifényesítjük.

Dr. J., Szeged.

NÉGYSZEMKÖZT

Stréber? Egyet se búsulj miatta, Pista fiam, hogy strébernek csúfolnak, amiért egyetlen tiszta kítűnő vagy az osztályban. Hiszen ha az ember mindég lefelé méretkeznék, akkor hova jutna a világ? Általában nem fontos, hogy valaki tiszta kítűnő legyen. Az élet nem mindég igazolja az iskolai osztályzatot. De akinek a jó Isten tíz talentumot adott, annak bizony kutyakötelessége mind a tízet kamatoztatni. Akármennyire nem tetszik az a kisebb tehetségűeknek. — De hiszen többnyire nem is a tehetségen múlik az eredmény. Hanem a szorgalmon. Azért hát oda se neki, ha a lusták kapálóznak az eleven szemrehányás ellen.

Egyet azonban ne feledj! Állj mindég szeretettel és készséggel rendelkezésére a gyöngébbeknek. Figyeld meg éles szemmel, hol tudnál pajtásaidon segíteni. Leveledből látom, hogy a nagy-képűség nem kenyered, azért nem lesz nehéz jóbarátokat szerezned. Azoknak az őszinte ragaszkodása kárpótol majd az üres-fejűek csúfolódásaiért.

De még ha egyedül maradsz is: veled a minden tehetség adója, a fölséges Isten.

Nem a ruha teszi a cserkészt! Ejnye, hát te azon rágódog, hogy munkanélküli édesapádtól hogyan merészelj cserkészruhára valót kérni? Ugyan, ugyan, Jóskám, mire jó ez? Hiszen belátom, hogy minden fiúszív megdobban, amikor fölteszi a nagykarimájú kalapot és felkötö a fűzőld nyakkendő. Előre kiélvezi, hogy utánaénekez majd az emberek az utcán és azt mondják: A kiskésit, de helyre egy cserkész!

Mi azonban tudjuk, hogy sok fiú szaladgál drága pénzen szerzett, csudamód szabályszerű cserkészöltözékben, akik belül, a lelkükben egyáltalán nem cserkészek. Ki a cserkész? Aki megtartja a törvényt. Légy hát türelemmel, kislám és sose fájjon a szíved a cserkészruháért. Szomorú helyzetekben dehogyan is terheld szegény édesapádat teljesíthetetlen kérésekkel. Sőt légy te a legigénytelenebb testvérkéid között. Légy napsugara gondokkal terhelt szüleidnek.

Aztán ha a viszonyok javulnak és amúgyis kapnál valami ruhadarabot: akkor állj elő kéréseddal, hogy vegyenek édes szüled cserkészínget, nadrágot, miegyebet.

A fiú kell a hazának, a jó Istennek. Nem a ruha.

MEGJÖTTEK A FECSEKÉK.

Néhány nap óta tisztábbnak kélik az ég. A szürke felhők, melyek oly soká kószáltak lustán a végtelen égtengeren, egy éjjel mind messzeszálltak s helyettük néha-néha csodás, tiszta felhődarabok szántják végük a kéksége. Fehér páratestük csak úgy szikrázik a rázuhogó napsugárzástól. S amint suhognak tova, halkán azt susogják: csitt, itt a tavasz.

Es lenn, a fehér lepeltől megtisztult, de még sáros, fekete földön itt-ott kibúvik egy-egy bátor kis virág, megnézni, hogy elment-e már az a csúnya tél? A hóvirág, a gölyahír, az ibolya, mind kikukucskál és súgja illathangon: tavasz.

Valóban tavasz lenne?

Az emberek még várnak valamit. Az igazi tavaszhihnőköket. Azok nem tévednek. A csacsogó-csicsergő fecskét várják, a vándorútról visszatérő fecskét.

De ni-ni! Hisz' már itt kering a ház fölött a fecske, a vándorfecske, a visszatért hűséges kismadár. A mi fecskénk. És ott a párja is. Aha! körülrepdesik az udvart, a kertet, a nagy diófát; félnek, hátha más lett a gazda s elűzi őket. Ssss... és az egyik egy bátor röppenéssel elfoglalja a régi fészket, a fecskevárát az ereszünk alatt s örül a régi tanyájának. Örömeiben csacsog-csicserg, illeg-billeg s csak úgy kacag fénylő kis szeme. Oda-röppen a párja is. Hogy dalolnak... Boldog kis vándorok, tavasz hírnökei.

Amott szomorúan csipeget egy fecskepár. Ijedten röpdösnek ide

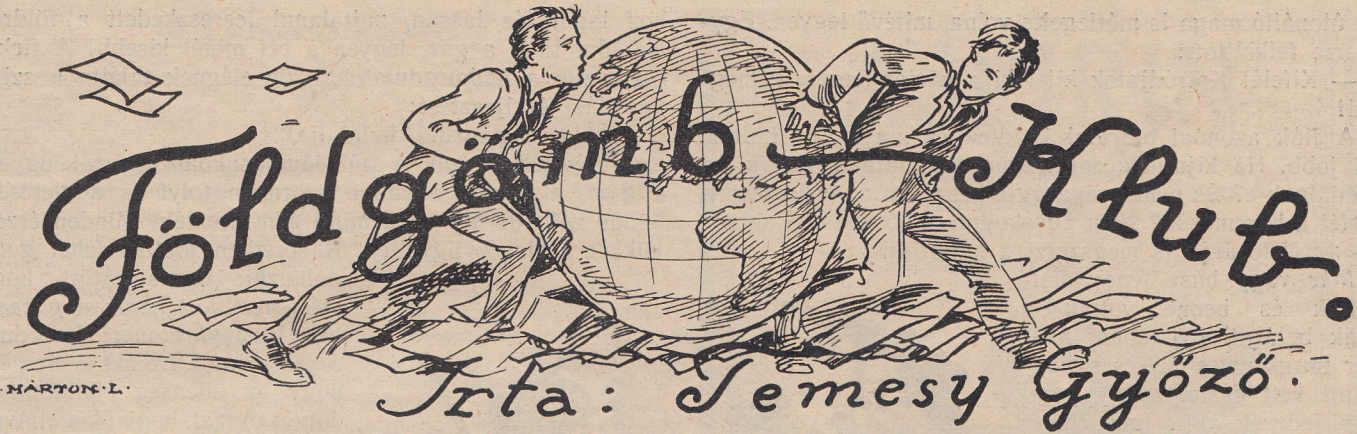
s tova. Keresik régi fészkeiket, de nem találják. Rossz emberek költöztek e házba, leverték az ártatlan kis madarak tanyáját. Szomorúan repülnek tova új fészket építeni jó emberek közelébe.

Es még alig pihentek le a hosszú út után, új munkába fognak a villásfarkú madarak. Kibélelni puha tollal a kis sárpalotát, hogy meleg legyen, vagy ha lehullt a fészkek, vagy ha lerombolták azt, új tanyát építeni, ahol kikölthessék apró tojásaikat, ahonnan oly epedőn, csipogva lesik a sárgacsőrű kis fecskebabák a bogarászó, élelmethozó mamát.

Ime, valóban itt a tavasz. Itt van a nehezen várt nagytábor nyarának tavasza. Elhozták a fecskék onnan délről, messziről, távoli tengerentúlról. És most itt dalolják nekünk, mit láttak,

merre jártak. Talán azt is dalolják, hogy gyönyörű a pálmás, csodásillatú dél, szép a tenger végtelen hullámzeje, erőt csöp-pent a csüggedő lélekbe az oázis a beláthatatlan homoktengeren, de... talán legszebb... talán leg-é-tetőbb a magyar róna, a magyar róna nádfedeles háza, melynek eresze alatt születik a fecskemadár. Talán ezt is dalolják. Csak nem értjük csacsogó fecskenyelvüket s csak néha halljuk szívünkkel, hogy ezt is csipegetik.

...Megjöttek a fecskék, a vándor magyar fecskék.

— A lakatot valaki felfeszítette, illetve erőszakkal benyomta a nyelvit.

— Nyitva volt az ajtó?

— Be volt téve, instállom, de a zártul nyitva is lehetett volna. Tán be akart valaki menni.

— Járt-e benn valaki?

— Idegen nyomot nem láttam, ámbár ezen nehéz eligazodni.

— Mi az ördögöt akarnak idebenn?

— Vagy megnézni, vagy meghálni — vélte a munkás.

— Vagy elbújni, vagy valamit elrejtteni — tódította Pali.

— Ez is igaz lehet — gondolkozott el az erdész, — hát majd gondolunk rá odabenn. Szaladj csak, András, hozd le a puskámat.

Amíg a puskát elhozták, az erdész elmékedett:

— Nem igen jár erre gyanús népség. Talán valami csiny. Ámbár ki tudja... Jól körül kell nézni és ha elrejtették benn a Dárius kincsét, hát majd megtaláljuk — nevetett jóízűn.

— Van-e valami fegyverük? — fordult a fiúkhoz.

— Nekem van kalapácsolom, Palinak van svédbiciskája. Nagy.

— Azt is készen kell tartani, ha nincs is baj. No add ide, András, aztán te nem mozdulsz az ajtóból, érted?

— Idejön a kocsis is, de a kerülőt is értesítettem, instállom.

— No azért nem kell félrevernem a harangokat, bár ki tudja, nem árt az óvatosság. No, menjünk! — és előrement.

Már a barlang elején kezdődött a fiúk ámulása. Gazdag, szép példányú cseppkövek, izgalmas fordulatú folyosók, termek, kis tó, a tisztavízű Komarnik patak, a képződés alatt álló csoportok mind gyönyörűséget okoztak. Különösen bámulták a spirális vonalú cseppköveket; az állandó szél fújta ezeket körbe és mikor a stalaktit és a stalagmit összeért, a csigavonalú oszlop úgy hatott, mint egy karcú vonalú mór díszítés. Ilyet még sohase láttak.

— Az egész ismert rész 14 km, — magyarázta az erdész — mi összesen 6 km-t járhatunk csak be, mert aztán igen sáros kapaszkodók vannak, meg kötél is kellene hozzá.

— Ez még a Baradlához képest is szép és versenyképes — áradozott Imrus.

— Most már értem, mért nem hirdetik a barlangot, olyan járás-kelés lenne, hogy nem akarják vállalni — morgott Pali. Álltak, jártak, bámultak.

— No, itt a vége! — állt meg az erdész egy falnál. — Erre a falra kellene felmenni, ha az ember ebben az irányban tovább kívánoznék. Próbáljuk ki a visszhangot. Hahóóó...

— Hahó... — jött vissza a kiáltás.

A fiúk mulattak a dolgon. Énekbe fogtak és figyelték, hogyan zavarja a visszhang a melódiát:

*Ez út hazámba visszavisz,
Filiszter leszek magam is.
Tovább, tovább, tovább!*

— Menjünk még egy cseppet, bátyámuram! — kérlelte az erdészt Imrus.

— Bepiszkítjuk alaposan a ruhánkat, meg kötélünk sincs.

— Egyszer van alkalmunk itt körülnézni, — segített Pali is. — Nézzünk bele a Hadeszbe! — Ezzel egyet lépett előre, de valamiben megbotlott és térdreesett. Megint az a kényelmetlen érzés lepte meg, mint a bejáratnál.

— Ejnye! — gondolta Imrus. — Csak nem rossz jel ez is?

A falon most valami kacarászás hallatszott. Odafigyeltek. Semmi.

— Tán valami bagoly riadt meg az énekléstől — vélte az erdész. — No, nem bánom, felnézek, mekkora a sár.

A fal terraszszerűen nyúlt ki, oldalt lefelé folyt ki a patak és az út folytatására szolgáló nyílás nem látszott. Az erdész sok tapogatás után felkapaszkodott. Fenn kifújta magát és aztán a fiúk felé fordult:

— Egymásra álljanak, felhúszom az elsőt. Mindjárt, csak....

Ezzel hátralépett, hogy letegye lámpását. Ekkor történt az a váratlan fordulat, hogy nagyot jajdult, nagy koppanás és puffanás hallik és az erdész eltűnik. Leesett, mint a zsák! Fenn zaj, aztán a meredély szélére ugrik egy torzonborz útonálló és rájuk fogja a puskát:

— Fel a kezekkel! — ordította. — Aki megmozdul, azt lelövöm!

A fiúk annyira megdermedtek az érthetetlen meglepetéstől, hogy a kezüket is csak újabb felszólításra tudták felmenni. Mi lesz itt? Honnan került ide ez a címeres gazember és mivel verte agyon csak úgy egycsapásra az erős erdészt? Imrus reszketni kezdett arra a gondolatra, hogy ez is egy ütessel teríti le ellenfelét, mint valami komarniki Old Shatterhand. Palinak is az járt az eszében, hogy milyen lelkesedéssel olvasott ő éjjeli indián megrohanásokról, Winnetouról vagy a világháború éjszakai ütközetéről, de nem gondolta volna, hogy ez valóságban nem költői, sőt igen nyomasztó dolog, ha az ember maga a szenvedő hőse. Ó, bár inkább Palinak lett volna igaza és mentek volna egyenesen Aninára — gondolta Imrus. — Ó, most jöjjön a jó ötlet, — gondolta Pali — mit csinál benne a helyzetben Quonab, Bórharisnya, vagy Kisfarkas? Körülnézett, hol lehetne megugrani, segítségért futni, de a fenevad még mindig hadonászott az erdész puskájával; erről pedig biztos volt, hogy megvan töltve. Micsoda vándorlás ez, — tűnődött Pali — már másodszor szegzik nekem a puskát!

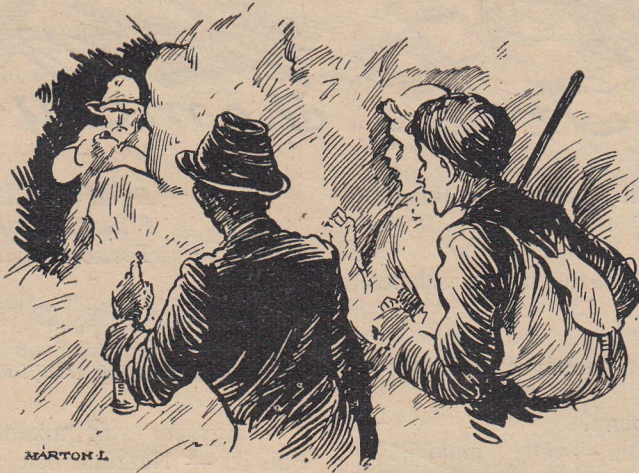
Kezdett hosszúra nyúlni ez a mozdulatlanság: mintha

az útonálló maga is mérlegelte volna, mitévő legyen. Egyszerre felkiáltott:

— Kifelé! Kotródjatok ki! Aki a karját leereszti, meghal!

A fiúk azonnal hátrálni kezdtek és maguk se tudták, mi jobb. Ha kijutnak, segítségért kiálthatnak, de vajjon kitalálnak-e? És nem gyávaság-e itthagyni az erdész holttestét a harcmezőn? Nem ágaskodott a hősiesség Paliban, de az élete árán is megszerzi a halottját.

Már vagy húsz lépést hátráltak és benne voltak a szűk bejárati nyílásban, amikor Imrus nagy, széles stalagmitot vett észre, amely pompás fedezék volt. Igen, de a kezében volt a lámpása és Pali is kénytelen magasan tartott lámpásával világítani. De a fiúk már magukhoz tértek és erősen duzzogott bennük a düh. Mintha egyet gondoltak volna, majdnem egyidőben kifújták a lámpásukat (ami karbidlámpásnál nem olyan egyszerű), aztán Imrus a stalagmit mögé ugrott, Pali meg a másik oldalon a fal-

MÁRTON L.

hoz lapult és lassan, zajtalanul leereszkedett a földre. Ha löni talál a gaz, legyen a cél minél kisebb! A fickó észrevette a hadmozdulatokat, de elégnek találta a szitkozódást és ijesztést:

— Aki megmozdul, halál fia!

Ő is sötétben volt. A fiúk lámpásukban elzárták ugyan a gázt, a készlet azonban szörnyen folyt és dögletesen bűdös volt, de ezt most mind nem érezték! Minden érzékkel a fickót figyelték. A sötétben jobban lehet gondolkodni: Imrus rájött, hogy mért nem lőtt rájuk a gazember? Bizonyára, mert félt a durranás zajától. De azt is érezték, hogy az ellenség elhibázta a dolgot. Azzal, hogy őket eltávolította, ők megbeszélhették a terveiket. Nyugodtan tanácskoztak és megegyeztek, hogy maguk szabadítják ki az erdészt.

— Te fogd jól marokra a kalapácsodat! — suttogta Pali.

— Te a késedet és a követ!

A kőpad felől motoszkálás hallatszott és gyanús zaj.

(Folyt. köv.)

TÜKÖRCSEREPEK.

(Pillanatképek a cserkészéletből.)

Mottó: A cserkész, ahol tud, segít. III. törv.

Mozaik . . . Ezer apró, színes kavics. Külön-külön alig jelennek valamit, de összerakva művészi, gyönyörű képet adnak.

Apró eseményeket mondok el. Külön-külön, mint a mozaik kövei, talán nem látszanak egyébként színes, értéktelen kavicsnál, de összerakva Isten leggyönyörűbb alkotása bontakozik ki belőlük: a tiszta, szép gyermeklélek.

Bélapátfalván voltunk táborban. Egyik délután néhány fiú ment be a faluba a csapat kordéjával élelemért. Pár lépésre a tábortól öreg anyóka pihent, hátán hatalmas rőzseköteggel. Fáradt volt szegény, messziről kellett hozni a téli tüzelőt.

A fiúk se szó, se beszéd, leszedik a válláról a rőzsét s fel a kocsi. Szegény nénike hirtelen azt se tudta, mi történik. De nem volt ideje tiltakozni, őt is felemelték s ráültették a rőzscsomagra. Aztán hajrá, lefelé a faluba.

Sohse tudtam volna meg a dolgot, ha a nénike másnap el nem jön a táborba s nagy hálakodással át nem nyújt egy csomó — sárgarépát.

Egy csapat jött lefelé a győri Dunán. Vigan szaladtak a csónakok, feszült az izom. A parti bokrok felett hirtelen hatalmas füstfelhő tört az égnek. Tűz van.

A hat csónak egyszerre a partnál volt s húsz fiú robogott futólépésben a tűz felé. Jókora jöttek, szükség volt munkás kezekre. Egy kazal égett s mellette végig a falu egész kiesépeletlen termése állt. S a fiúkat nem kellett biztatni. Szívattyúknál, lajtoknál, mindenütt ott voltak, mások égő rőzserakásokat bontottak szét, a kisebbek ivóvizet hordtak a szomjas embereknek.

Aztán lelohadt a tűz, elmúlt a veszedelem. A falubeliek kezdtek körülnézni: kik voltak ezek? hová tűntek? . . .

Azok akkor már úsztak a Dunán tovább.

Az 1919—20-as szomorú években Kőszegen voltam cserkész. Nyugatmagyarországon kezdődött a megszállás. Rengeteg vagyon pusztult ott. De, amit lehetett, mentettünk. A gimnázium öregebb cserkészei éjszakánként átosontak a határon s ezer veszedelem közt, apró szekereken mentettek, amit lehetett. S azokon kívül, akik ott jártak, esztendőig nem tudott senki a dologról.

Emlékszem, egy reggel minisztráltam a lövői öreg plébánosnak, akit akkor éjjel szöktettek át a Jurisichok. (Szegényt, az

osztrákok halálra keresték.) Végigzokogta az egész misét. S a fiúk ültek a latin órán, mintha mi sem történt volna.

Más. Egyik országos vezető mesélte:

„Akkor még a mienk volt a Felvidék. Néhányan, idősebb diákok vezették a cserkészmunkát, mert a parancsnokunk valahol a Kárpátokban verékedett.

Egyszer tudomásunkra jutott, hogy egy kertész családja, aki szintén háborúban van, nagy nyomorba jutott. Az asszony megbetegedett s nem volt, aki a földet megművelje, törődjön a kis gazdasággal.

Mi rögtön elhatároztuk, hogy segíteni fogunk. A határozatot tettük: ásóra, kapára kaptunk, műveltük a kis földet, bevetettük, gondoztuk. S aztán termett a föld gazdagon, mintha megérezte volna, hogy szükség van rá. De a terményt el is kellett adni. Mindennap más-más fiú volt a soros, aki kiment a piacra és árulta a sárgarépát, babot, tököket. Persze, a nagy kalap gyorsan feltűnt s híre futott a dolognak. Volt aztán vevő elég, háromszorannyit is el tudtunk volna adni. A szegény asszony pedig nem tudta, hogy hálalkodjon. Hisz egy rettenetes tél minden gondjától szabadított meg.”

Öregcserkészcsapatban történt. Az egyik fiút elbocsátották állásából. (Ez oly gyakori eset mostanában.) A többiek tudták, hogy az illető az édesanyját és két kis öccsét tartotta abból a száz pengőből, amit keresett. — És megszólalt a szív a fiúknak. A többiek, akik kerestek, minden héten átadtak egy-egy pengőcskét a parancsnok úrnak, hogy azt juttassa el az illetőnek. Soha sem tudta meg, hogy kitől jön a segítség. Az igazi jócselekedet sohasem hivalkodó és egy kis szeretet sok mindent képes pótolni.

Ezer és ezer ilyen esetet sorolhatnék fel. Apró, színes kavicsokat, kicsiny eseményeket. De mindezek mélyén ott dübörög a szebbet, jobbat akaró ember és ott ragyog a földet megváltó hatalmas erő: a szeretet. És ott ragyog a cserkészlet akarása: emberebb emberré lenni és testvéreket teremteni az ellenségek helyébe. Szinte önkéntelenül eszembe jut Mécs László szava:

„Vadócba rőzsát oltok,
Hogy szebb legyen a föld . . .”

Oltunk mi is, ahol lehet, minden vadócba rőzsát, hogy szebb legyen a föld.
Lévai Alajos.

JÁTEK-SAROK.

Osztrák testvérinktől kaptuk ajándékba az alábbi mulatságos játékokat:

Labdát a kosárba! Az udvar, vagy játszótér közepébe állítunk valami ládát, kosarat. Tíz-tizenkét játékos körbeáll és lesi a körben állót, aki hat-nyolc stukklabdát különböző irányba elhajít. Egy perc alatt az összes labdát vissza kell hozni a ládába (kosárba) s akkor a körbenálló továbbra is bentmarad. Ha egy labda hiányzik, másnak kell fölváltania őt a körben. (Igen alkalmas játék a gyorsaság és megfigyelés fejlesztésére.)

Gyufa-staféta. Két őr legénysége letelepszik, mégpedig sorban egymás mellett, vagy egymás mögött. Az őrvezetők egy-egy gyufaskatulyát kapnak, amelyben annyi gyufa van, ahány versenyző. Adott jelre az őrvezető kivesz egy gyufát és a dobozt hirtelen továbbadja a mellette levőnek. Az is kivesz egyet, továbbadja a becukott skatulyát és így tovább. Amelyik őr hamarabb juttatja el a dobozt az utolsó emberéig, az a győztes.

Jobb, ha használt gyufaszálakkal játszunk, mert a cserkész takarékos. Akad ilyen dicstelenül kimúlt gyújtó a konyha körül jócskán. Különösen szeles időben! — Lehet visszafelé megint a dobozba beletenni a gyufákat. Esetleg oda-vissza számít egy „tur”-nak.

A verseny kibicelő közönsége persze illendő ordítással lelkesíti a versenyzőket: „Gyorsan, gyorsan!” — Néhány magyar játék:

Keresztben-hosszában. A játékos körbe ülnek, lehetőleg székeken és főzőkanalat, ceruzát, más hosszabb tárgyat adogatnak szomszédától szomszédhoz. Az átadás előtt többször erre-arra forgatjuk a főzőkanalat, majd „keresztben”, illetve „hosszában” szavakkal szomszédunknak nyújtjuk. A játék vezetője mindenkor megbírálja, hogy valóban „keresztben”, illetve „hosszában” folytatta-e vándorútját a főzőkanal s ezt meg is mondja. A játék érdekessége abban rejlik, hogy *nem* a főzőkanal helyzetétől függ a „keresztben”, „hosszában” való továbbadás, hanem az *átadó alsó lábszárának* állásától! Ha lábait az átnyújtás pillanatában keresztbe vetette, keresztben adja tovább a kanalat, ha ellenben csak egyszerűen, párhuzamosan teszi lábát a földre, a kanál „hosszában” megy tovább.

A játékos fokozatosan, ki-ki éles szeme s megfigyelőképessége szerint, eszmélnék a játék lényegére s a lassúbb észjárásúak hosszas töprengéseim jóízűen mulatnak, míg végül azok is rá nem jönnek a játék nyitjára.

Mit mire használunk? A játékos cserkészek olyan szoros körbe ülnek, hogy kényelmesen sűghassanak egymásnak. A játék abból áll, hogy mindenki *jobb* szomszédjának valami tárgy nevét súgja, *bal* szomszédjának pedig azt, hogy az általa súgott tárgy mire használható. Ezután sorban felmondja mindenki azt, hogy szomszédaitól mit hallott, minek folyamán igen mulatságos összetételekre fogunk bukkanni.

Árnykép-kitalálás. Egy vállalkozó cserkész leül a fal, vagy fehér ajtó elé közvetlenül, arccal a fal felé. Mögötte egyenkint elvonul a többi résztvevő úgy, hogy árnyékuk az ülő cserkész előtti falfelületre essék. Az ülőnek az árnyékokból ki kell talál-

Hosszu évek óta beváltak az

ASPIRIN

tabletták

minden meghűléses
betegségnél és
reumás fájdalomnál.

A valóságért és jószágért szavatol
a minden tablettán látható felírás:

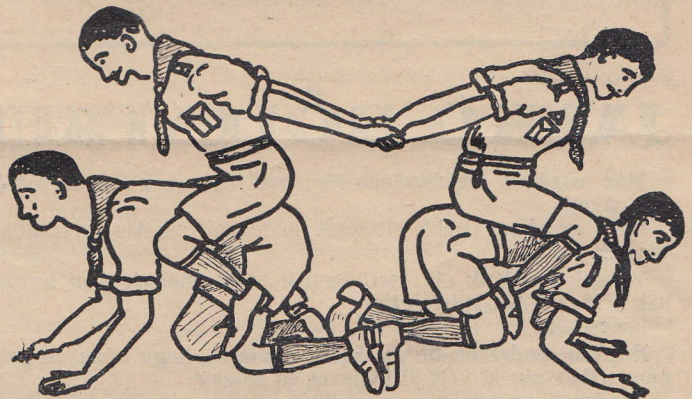
Gyógyszertárakban kapható.

nia, hogy ki volt mögötte? Tekintettel arra, hogy alakot szabad változtatni, ez nem is túl könnyű feladat. A találgató csak akkor menekül, ha eltalálta, hogy kinek az árnyékát látta. B. Ö.

Amerikai játék. „Traktor-játék”.

Két cserkész négykézláb ereszkedik egymásnak háttal, s egymáshoz oly közel, hogy talpaik összeérjenek.

Egy-egy cserkész a hátukra ül s kezeiket hátsó tartásban

erősen összefogják s talpukkal az alsó cserkész combjához támaszkodnak. Adott jelre ellenkező irányban megindulnak.

Győzött az, aki elhúzta ellenfelét anélkül, hogy „lováról” leestett volna.

(Handbook fo Boys.)

Fordította: Bohn Antal 552. Szeged.

Kaján mese mamuskák számára.

Valamikor réges-régen volt egyszer egy mamuska. Ennek volt egy fia: nyápic, sápadt, gyenge fiúcska. Midőn a mamuska fiát a városba küldte iskolába, búcsúzóul ellátta szerető szívének jótanácsaival:

1. Kerüld, fiacskám, a fiúk társaságát, ha unatkozol, menj a tantíhoz látogatóba.

2. Ha esőben jársz, sárcipőt és ernyőt el ne felejts vinni.

3. Mindig melegen öltözködjél, nehogy meghűlj és beteg légy.

4. Ne másszál fára és hegyre ne menj, nehogy lepottyanj róla.

5. Ne menj a mély vízbe, nehogy belefulladj.

6. Ne szaladgálj sokat, mert nem tudsz meghízni.

7. Ha éhes vagy, írj csak nekem s küldök bőven jó hazait.

A vézna, beteges kislíú elbúcsúzott a mamájától és megkezdte iskoláslését a városban. És

1. cserkész lett és a tantíhoz csak igen-igen ritkán jutott el;

2. esőben esernyő és sárcipő nélkül futkosott;

3. meleg ruhája cserkészingből és nadrágból állt;

4. fákra és hegyekre mászott és soha nem pottyant le;

5. a Dunában ugrált, úszkált és nem fulladt bele;

6. ő volt a csapat legvirgoncabb tagja, egy pillanatig sem maradt nyugodtan;

7. bírta a fáradságot, éhséget és leveleiben soha nem panaszkodott;

— és amikor év végén hazament, izmos, erős, mosolygós volt, a fiatal és egészséges életnek gyönyörű mintaképe.

Zimmermann Poldi bá.

Néhány szó a Jamboree bankjáról.

A gazdasági neveléssel kapcsolatban számtalanszor hangsúlyoztuk, hogy nemcsak cserkésztisztjeinknek és öregcserkészeinknek, de a cserkészeknek is kötelessége a magyar közgazdasági életet figyelemmel kísérni. Nemcsak azért, mert az intelligens embernek minden kérdéstről tájékozódnia kell. Nemcsak azért, mert a cserkész élelmes. Hanem elsősorban, mert országunk legsúlyosabb kérdései éppen a közgazdasági kérdések.

Öszinte örömmel olvastuk a bankok és iparvállalatok jelentéseiből, hogy a magyar gazdasági élet túljutott a mélyponton és újra megindul az egészséges üzleti élet. Ezek között a mérlegek között egészen kiemelkedő volt a Magyar Általános Hitelbanké. Takarékbetéteinek száma 21 millió pengővel növekedett és ugyanakkor külföldi tartozásai 28 millió pengővel csökkentek. Ez elsősorban a bank belső megszilárdulását jelenti, de jelenti másrésztől at is, hogy a Hitelbank közismert ipari politikájához újabb eszközök állnak rendelkezésre. Ha még hozzávesszük, hogy a Hitelbank iparvállalatai révén az ország kereskedelmi forgalmának igen jelentős tényezője: elmondhatjuk, hogy az egykori Jamboree-bank cserkészprogramot is csinált. Hiszen mindig azt hangsúlyoztuk, hogy amit lehet, az ország terményeiből adjunk el külföldön és minél kevesebb külföldi árut vásároljunk és hozzunk be.

Ezúttal is köszöntjük tehát a Jamboree bankját, a Magyar Általános Hitelbankot.

Rendezzünk előadásokat!

Hangulat, derű, cserkészhumor, komoly cserkészet, tábori élet, stb., mind megtalálható az új „Magyar Cserkész Színdarabjai” sorozatában. Az első 10 füzet már megjelent.

1. Dr. Borka: **Rádióebéd.** Cserkészmozka.
2. Erczbrucker: **Erdő mellett nem jó lakni.** Cserkészvígjáték.
3. Radványi: **Booz mezején.** Karácsonyi cserkészjelenet.
4. Dr. Borka: **A nadrág.** Cserkésztréfa.
5. Almásy: **S. O. S.** Cserkészszínmű.
6. Dr. Borka: **Göre Gábor.** Vidám jelenet.
7. Schrank: **Mafeking hőse.** Komoly cserkészszínmű.
8. Radványi: **Dugó Dani Angliában.** Fantasztikus cserkész-álom.
9. Bellmay—Harangi: **Betörő a csapdában.** Cserkészbohózat.
10. Boddigton—Harangi: **Különös éjszaka.** Cserkészszínmű.

A 10 füzet ára mindössze 2.— pengő.

Megrendelhető a Gazdasági Hivatalban. Vidéki rendeléseknél a portókötséget felszámítjuk.

KÉSZ ÍRÓK.

*A Légy a Bagoly tintájába esve,
Amikor onnan kiutat keresne,
Egy ott heverő papirosra mászott,
Amelyen persze minden nyoma látszott...*

*„No, nézd csak! — szólt, amikor észrevette:
Hisz író vagyok én is, teringettel
Micsoda kecses, értelmes vonások;
Nem írnak ilyet messze földön mások!”*

*S amikor végre megszáradt a szárnya,
Már kész íróként röppent a világba. —
S hogy tintába hullt, aznap elfeledte,
De író voltát holtig emlegette! —*

*Egynémely ifjú író jut eszembe,
Kinek, ha itt-ott megjelent egy verse,
Mindjárt írói névjegyet csináltat
S kész íróként hány fittyet a világnak...*

Dorosmai János.

JANKÓ BÖLCSEKET MOND

Más országok csekéseinek törvényei egyeznek-e a mi törvényeinkkel?

Igen, azonban kisebb eltérések majdnem minden országban vannak.

Vannak-e nálunk oly cserkészalakulatok, melyek nem tartoznak a M. Cs. Sz. kötelékébe?

Nincsenek.

Hogyan rendezzük be az őrsi könyvtárat, hogy könnyen számontarthatassuk: ki vett ki könyvet és mikor?

Minden könyvbe egy-egy cédulát teszünk, amire felírjuk a könyv címét. Ha valaki kivesszi a könyvet, kivesszük belőle a cédulát és ráírjuk a kivető nevét és a kivétel idejét. A visszaadás alkalmával visszatesszük a könyvbe a lapot.

Van-e világító foszforos cserkészjelvény?

Igen, van. Szabályos kis zöld bagáttjelvény alakjában. Kapható a 123. sz. „Pály D.”-csapatnál.

Honnan származik a „kim-játék” elnevezés?

Rudyard Kipling „Kim” könyvének főszereplőjét hívják Kimnek. Társaival együtt jó megfigyelő, így eredményesen harcol ellenségei ellen. Baden-Powell az 1908-ban megjelent „Scouting for Boys” c. könyvében a megfigyelés fontosságáról beszélve, erre a könyvre hívja fel a figyelmet. Azóta nevezik a megfigyelési játékokat a könyv főhősének neve után „kim-játék”-nak. A Cserkészkönyv két érdekes részletet közöl belőle.

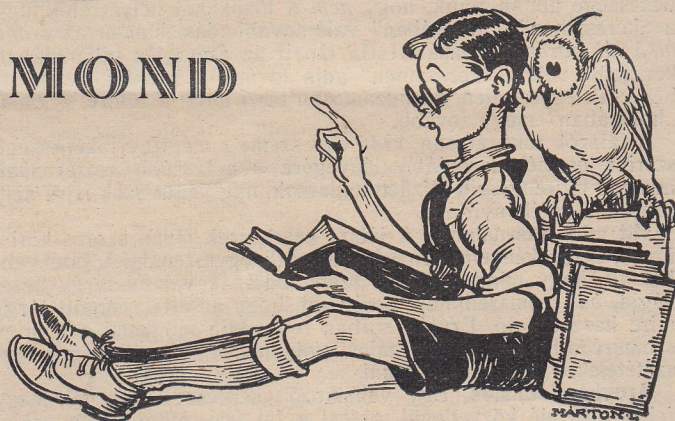
Az eltört tükörrel járó hét esztendő szerencsétlenség eredete.

A nép tudakossága a tükörhöz különböző kellemetlen tulajdonságot fűz. Az a lány, aki gyakran ül a tükör előtt, egészen biztosan vénlány marad; az a szerencsétlen pedig, aki a tükröt eltöri, biztosra veheti, hogy hét éven át fogja üldözni a balszerencse. Hogy az előbbi meggyőződés honnan származik, nem tudjuk, de hogy mi az összefüggés a tükör és a szerencsétlenség között, úgy látszik, hogy megmagyarázható.

Az üvegyárak ugyanis, különösen azok, amelyek a nagy tükörüvegtáblákat gyártották, gondosan őrizték titkukat. Az ilyen gyárba felvett munkás belépése előtt esküt tett arra, hogy művészetét sohasem árulja el. Súlyos büntetés várt arra a vakmerő fickóra, aki megkísérelte volna beférkőzni az ilyen gyárba. Különösen az angol törvényhozás védte azt az „üveg”-titkot.

Igy hát egészen a legújabb időkig Angliában érvényben volt rendelkezések értelmében az, aki titokban beférkőzik az üvegtáblák birodalmába abból a célból, hogy azokat megsemmisítse vagy az előállításukhoz szükséges edényeket elrontsa, — *hét évi börtönbüntetésben részesül.*

Valóban, hét évi börtön nem egynek hét évi szerencsétlenséget jelent. Innen ered a közmondás.

Mennyibe kerül az autógummi kopása.

Nemcsak a radírgumi kopik, hanem az autó kerekei is. Ez a kopás használat közben állandóan tart s ez az oka, hogy egy autó üzemeltetésében a benzinen és olajon kívül az elhasznált gumit is számításba kell venni.

Érdekes, hogy az autópneumatik jószágával és állandó olcsóbodásával a kopási költség Amerikában leszállt, hogy amíg a háború előtt ezer mérföldenkint 25 márka volt, jelenleg csak 2.50 márkát számítanak.

Hát az eszkimójátékot ismeritek-e? Tudjátok-e, hogy az eszkimók felette érdekesen csókolják meg egymást, még pedig úgy, hogy az orrukat összedörgölik. Ezen alapszik a játék. Mindenki párt keres magának, a párok egymással szembekerülnek, egyszerre térdelnek le és orrukat összedörgölik. Minthogy pedig az eszkimók ezt halálos komolysággal végzik, aki először elneveti magát, az súlyos zálogot fizet.

Hat fiú keres

egy autót.

Szünidei utazás sok lóerővel.

Aladár leszorította a hüvelykujjával a kisujját s a többi hármat kinyújtott karral a levegőbe emelte. Harminc fiútorokból hangzott felé a cserkészköszöntés.

A búcsúzkodás több hétre szól: a Széchenyi-rajból hat fiú indul a Balatonra. De képzeljétek: autón! Most pedig valóra fog válni. A hat fiú megállít minden autót, így viteti magát végig az országon. Jó munkát!

Az első reggel Székesfehérvár felé gyalogoltak az országúton. Az első autók, amelyek utólérték őket, a legcsekélyebb tudomást sem vették arról, hogy a Széchenyi-örs zászlajával integetnek nekik. Nagy porfelhőkben vezetett az útjuk.

Érd határában végre rájuk mosolygott a szerencse. Ostorpatogás közt kapták az első meghívást: egy pufók képű disznókereskedő adott nekik helyet a hízői közt. Tulajdonképeni útjuk csak most kezdődött meg.

„Mit tippeltek“, kérdezte Andor, a legidősebb, „ki lesz hatunk közül először Veszprémbe?“ „Veszprémbe?“ csudálkozott Szőke, a legkisebb farkaskölyök csalódott arccal, „én az hittem, Siófokra megyünk!“ „Minek köszük meg magunkat? Siófok is messzi van, Veszprém sokkal távolabb! Erre biztosan több disznókereskedő is akad.“ Hangos nevetés volt a válasz. „Hát azt terveztük, mi, hogy disznóólban fogunk utazni? „Egészen meg vagy örülve, fiú. Veszprémbe megyünk éspedig az első autóval, ami utólér!“

Közvetlenül mellettük autó állt meg. Lehetséges-e? Egészen rendes kocsis volt, a sárhányója be volt ugyan kissé horpadva, az ajtója pedig attól is zörgött, hogy a motor szabadon futott, de barátságos, napbarnított kéz nyúlt ki belőle. „Halló, boys, merre az út Balatonfüredre, jobbra, vagy balra?“ kérdezte egy érces férfihang angol kiejtéssel. „Balatonfüredre akar menni? Ja, azt nem lehet csak úgy elmagyarázni.“ Tizenkét láb nagy összevisszaságban hamarosan elhelyezkedik a kocsiban, míg az angol utitársa egy meleg takarót keres elő. Majd nyolcvan kilométerrel tovaszáguldanak: a légáramlat élesen füttyöl a fiúk füle mellett, az autó kereke mohón nyeli a kilométereket.

Órákhosszat rohannak így, falvak riadnak fel nyugalomból, kilométerkövek suhannak el mellettük. Végre feltűnnek a látóhatáron a Balaton zöldesen fodrosodó hullámai. Az angol pokoli gyorsasággal rohan át Balatonkenesén, a sebességmérő csak néha esik vissza, a Fűzfő utcáin visító malacok közt s Almádiban a vendéglő előtt, ahonnan muzsikaszó szűrődik ki. Aztán ismét ki a sza-

badba, a leszálló alkonyatban. Alsóörs és Csopak házeit még éppen hogy csak fel lehetett ismerni. „Boy scouts“, mondja a sebességimádó angol, „ma még el kell érnünk Keszthelyt. Velem jösztek?“ Hat szomjas torok lelkesült üvöltéssel üdvözölte ezt a rekordot. Kutya-fáját — 2 óra alatt Érdtől Balatonfüredig! Az út jól kezdődött, habár a gyomrukat éhség csiklandozta s a hűvös szél az arcukba is vágott. Még hetven kilométer, de — knak-knak, tuktuktuk, krrrr — csinált a motor. Ezzel felmondta a szolgálatot, 70 kilométerre Keszthelytől s 1 óra járásra Füredtől, ahol a legközelebbi autószerelő ekkor már talán az igazak álmát aludta.

„Halló“, mondta a szófukar, kilométeréhes angol, „most a party van aut. Mi itt táborozni. Van tea, szendvics, konyak.“ Máris vette elő az étvágygerjesztő tartalmú dobozokat, poharakat, meggyújtotta a spirituszfőzőt... A fiúk tomboltak a gyönyörűségtől. Éjszaka kint táborozni egy idegen autóval! Mellette szendvics és forró tea. És mindez útjuk első napján!

Nagy étvágyal elfogyasztott vacsora után így szólt az angol: „Most — sleep... aludni!“ És fejét tenyerébe hajtotta. A fiúk megértették. De hogy helyezkedjenek el? Az angol kísérője kiosztotta a helyeket. A legkisebb a volán mögötti két helyre feküdt le. Ekkor azonban Aladár meg akarta mutatni az angol úrnak, mit tudnak a magyar cserkészek. Egy fütty: Sorakozó! Az angol halkán felkiáltott: úti nécessaire-jét a budapesti hotelben felejtette. Soha jobbkor nem jöhetett volna a segítség: szappant, törülközőt, kölnvizet — mindent adtak neki a fiúk. „De hogy hívnak az a fogkrém, amit én felfedezni Budapesten? Olyan jó íze volt — édes és rózsaszín...“ „Kalodont!“ — kiáltotta hat fiú egyszerre. „Sorakozó“, vezényelt Aladár. Mind a hat fiú előhúzta hátizsákjából a jólismert „fogkő ellen Kalodont“ feliratú tubust. Az angol mosolyogva mutatta kifogástalan fogsorát. „Igen, ez az a fogkrém, ami nekem kell.“ Ahogy lehetett, megmosta a fogát egy zsebkendővel és Kalodonttal. „Hát nem komikus?“ — mondta. „Fehér fog, egészséges fog, igen?“ Mind a hatan jókedvűen helyeselték. „Most azonban aludni, boys, jó éjszakát. És holnap Keszthelyen ti venni nekem jó Kalodont fogkrém.“

Nagyon szívesen. És olyan jól aludtak szűk fekvőhelyükön az angol autójában, mint a legszebb paradicsomágyban. Félálomban még boldogan gondoltak rá, hogy utazásuk első napján milyen pompás kalandban volt részük.

Kedvezményes sátorjavítás.

A Gazdasági Hivatal által megállapított árak:

11-es típus javítása	...	a. P	10'—
15-ös	"	"	10'—
200 cm sátorlap javítása	...	"	1'50
250	"	"	2'50
ujraimregnálás m ² -ként	...	"	1'—

A fenti árban mindenféle szakadás, foszlás, hiány pótlása, megvarrása, a sátrak portalánítása is bennfoglaltatik. — A sátrakat vagy szegedi gyártelepünk címére, vagy budapesti raktárunkba kell szállítani s azok kijavítva ugyanott vehetők át. — Minden sátor vegytintával megjelölendő. — Javítási határidő a gyárba való beérkezéstől számított 3 hét, júniusban 4 hét.

MAGYAR KENDER-, LEN- ÉS JUTAIPAR RÉSZVÉNYTÁRSASÁG
BUDAPEST, V. KER., FALK MIKSA-UTCA 26-28. SZ.
Gyár: ÚJSZEGED.

Könyvestáska.

A IV. altábor Jamboree- emlékfüzetét, amelyet Verőczy Imre altáborparancsnok szerkesztett és adott ki, meleg szeretettel ajánlom a figyelmetekbe. Izléses, igazán művészi a kivitele, szép magyaros a címlapja, hangulatos, igen ügyes rajzai teszik változatossá oldalait. Anélkül, hogy sokat beszélne, pillanatok alatt visszavarázsol a gödöllői világtáborba. Tartalma helyi vonatkozású, mert kizárólag a IV. altáborral foglalkozik, de ügyes szerkesztésével és szép ruhájával helyet kíván magának másutt is, az otthonok asztalán. Gratulálunk hozzá a IV. altábor vezető-ségének. Szép munka!

Cserkészfelvételeket szépen és olcsón keretez
HOFFMANN FERENC IV., Károly-krt. 28.

Alapítva 1880. — Telefon: 89-2-39.

Remélem,

hogy április folyamán az összes valamirevaló újoncok letették már a fogadalmat! Így aztán gyöngé életem kockáztatása nélkül lehozhatom Zimmermann Poldi bátyátnak (a Jamboree Magyar Cserkész osztrák szerkesztőjének) az alábbi igen rosszmájú, de hosszas tapasztalat-sugallta versezetét ékes magyartásban.

Mi az újonc?

Jó dundira hízó,
Magában nem bizó,
Mindenkitől féltő,
Két balkézrel élő,
Picit neveletlen,
Vizsont rém ügyetlen,
Észben bizony szegény,
Mihaszna kis legény...

Sokáig gyúrandó,
Vezetőt bosszantó,

Türelmet igénylő,
Önmagát szegyenlő,
Hegynek föl líhegő,
Vigyázz-ban fecsegő,
Örségen aluvó,
Törvényrel alkuvó,
Rémeket álmodó,
Strózsádot — áztató,
Lassankint javuló,
Sőt később strammuló
Cserkész-palánta.

REJTVÉNYEK

Rovatvezető: A 64. sz. Sz. Asztrik-csapat.

Nagyoknak.

1.

mind	a
------	---

 2.

ki	e
----	---

1 pont. 1 pont.

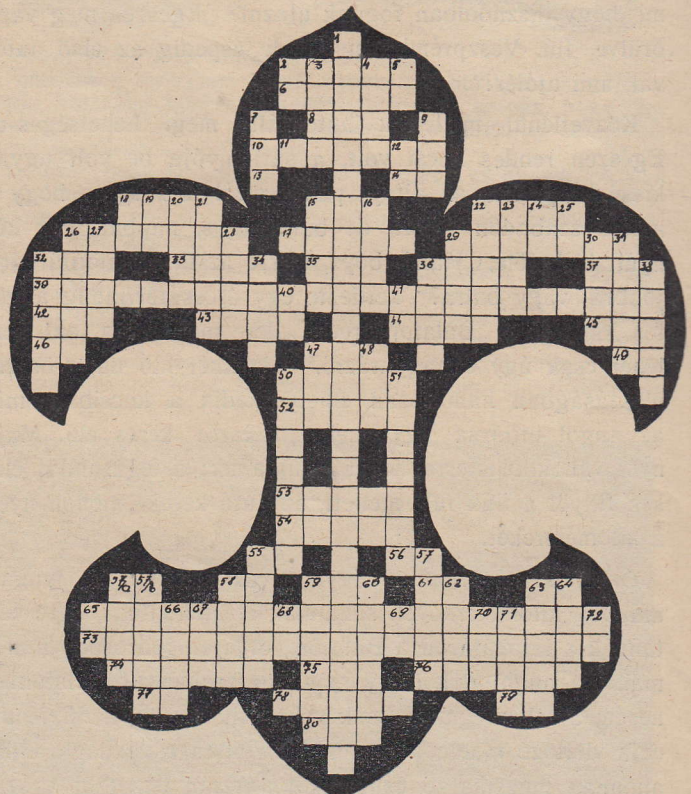
3. Keresztrejtvény. 5 pont.

Vízszintes sorok: 2. Cserkész-szakács is teszi. 6. Idegen pénz. 8. B-vel: nagy magyar cserkészember keresztneve. 10. Rajok egysége volt a Jamboreen. 13. Télen esik. 14. Kereskedelmi rövidítés. 15. és 17. együtt: olaszok köszöntése. 18. Ollós állat névelővel. 22. Északi nép. 26. Egzotikus fejedelem. 29. Táborparancsnok vezetőneve és ker. nev. kezdő betűje. 32. K-val az elején német férfinév. 33. „Ó én...” áradoznak az olasz fiúk. 35. Német folyó. 36. Bece fiúnév. 37. Elvégre ez is háziállat. 39. Tavaly úgy dicsekedhettek a gödöllőiek. 42. Lírai műfaj. 43. Üres — németül. 44. Ragozott mutatónév. 45. A 14. Vízszintes és i. 46. Francia birtokos névmás. 47. Főangyal. 49. Mondatbeli viszonyt jelöl. 50. Cserkész-tüszentés egyik szava. 52. Óra-márka. 53. Ilyen szemekkel néz a cserkész. 54. Söprű lesz belőle. 55. Ez volt a gazdag római zsebében. 56. Fém. 58. Mutatónév. 59. Birtokos rag. 61. Latin mutatónév. 57/a. Felkiáltás és névelő. 63. = 49. 65. A táborfüzi programoknál fontos szerepe van. 73. Kemény munkájuk volt a Jamboreen. 74. Külvárosi csavargó. 75. Betű az abc elejéről névelővel. 76. Néha a szem is teszi. 77. T. IV. 78. A cserkész kevéssel... 79. Mássalhangzó fonetikusan 80. Elési

Függőleges sorok: 1. Tavaly a M. Cserkészszövetség feladata volt. 2. Kicsinyít. 3. Örökös küzdelem tárgya. 4. Egzotikus nép. 5. Rag. 7. Perzsa uralkodó. 9. Az 50. függ. igéje. 11. Háziállat. 12. Francia arany. 15. Zseblámpában van. 16. Kártya-figura (ék. hiba). 18. Ajándékoz. 19. Sír — népiesen. 20. Kertész igéje 1. szám II. szem. 21. Férfinév. 22. Ke... (határközség). 23. Kiváló — idegen nyelven. 24. Személyes névmás. 25. Téká. 26. Zsákmány. 27. Tengerben van. 28. Portyázás. 29. Német állat. 30. Kettős. 31. A stúdió tulajdonosa. 32. Cserkészlelek vidámítója (névelővel). 34. A morse is egyezményes... 36. Minden cserkész ezt kovácsol. 40. Angol mérték. 41. Ugyanaz fordítva. 47. Szegény — németül. 48. Vízből mentő cserkész igéjének mássalhangzóit. 50. Idegenvezető. 51. Cserkészies tábori ülőhely. 55. Értelem — névelővel. 57. Két szó: összetételekben „új” és cserkész is hordja. 58. Van ilyen gádzálkodás is. 59. Bibliai

név. 60. Madár. 62. Vissza: pestmegyei község. 57/a. Helység-név. 57/b. Ebből tevődik össze a test — névelővel. 63. Főpap a zsidóknál Kr. u. 30 körül. 64. Az evő teszi. 66. Fennsík Ázsiában i = e. 67. Erkáes. 68. Kettős mássalhangzó. 69. Láda mássalhangzóit. 70. Geometriai, algebrai fogalom. 71. Leginkább falusi embernek van. 72. Véká.

Beküldte a 157-es Damjanich-csapat Turul-örse, Baja, Reál-gimnázium.

MINDEN CSERKÉSZ

SCHMOLL-PASTÁ-T

HASZNÁL.

MAGYAR GYÁRTMÁNY!

Kicsiknek.

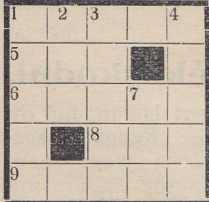
1. igaz kék ú 2. dán i TÁBOR

1 pont.

1 pont.

Mindkettőt beküldte: *Kindlovics Gy. 196.*

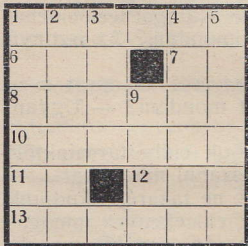
3. *Keresztrejtvény.* Összeállította *Katona.* 2 pont.

Vízszintes sorok: 1. Viseled. 5. Földművelő használja. 6. Hadvezér teszi. 8. Ósanyánk. 9. Láb része.

Függőleges sorok: 1. A köhögős állapot. 2. Régi ürmérték. 3. Aki könnyelmű életet folytat. 4. Vizecske. 7. Kocsma része (ék. hiba).

4. *Keresztrejtvény.* Összeállította: *Katona.* 2 pont.

Vízszintes sorok: 1. Mén. 6. Névmás. 7. Rangjelző. 8. Högörgeteg. 10. Nincs nélküle óra. 11. Állóvíz (ék. hiba). 12. Becenév. 13. Határozott emberben sok van.

Függőleges sorok: 1. Nagy ház. 2. Határozott ember mondja. 3. Sírva. 4. Szélhámosság, de csatorna is. 5. Megveti valaminek az alapját. 9. Második betűjét kettőzve: régi nép.

Beküldési határidő: május 15.

Dreher-Maulé a legjobb csokoládé

Pontozás állása márc. 31-én.

55 pont: 11 számú Hecht László 82; 36 p. 22 sz. Vadgalamb-örs 227; 34 p. 73 sz. Czike László 175 cs.; 33 p. 39 sz. Szűcs László 175; 30 p. 93 sz. Németh Antal 461; 25 p. 17 sz. Bagoly-örs 82; 8 sz. Fecske-örs 47; 24 p. 16 sz. Sólyom-örs 82; 22 p. 21 sz. Karvaly-örs 82; 20 p. 27 sz. Pulay János Kecskemét; 13 p. 4 sz. Kindlovics Gy. 196; 12 sz. Sas-örs 82, 25 sz. Szécsény Andor Gyöng; 12 p. 10 sz. Mókus-örs 134; 11 p. 14 sz. Vadgalamb-örs 82. A többiek száma 10-nél kevesebb.

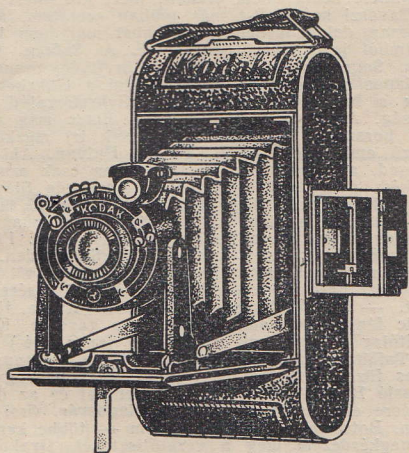
Kicsiké: 37 p. 2 sz. Galamb-örs 64; 29 p. 8 sz. Sas-örs 175; 26 p. 12 sz. Nagyszabeny Ottó; 25 p. 4 sz. Kalmár Gyula 64; 20 p. 5 sz. Winter Ottó, 19 p. 1 sz. Kiss József Pápa; 10 sz. Karvaly-örs 82; 18 p. 9 sz. Fank Henrik 173; 11 p. 3 sz. Eperjessy András; 13 sz. Zerge-örs 64; 10 p. 14 sz. II. raj 6-ik örs. A többiek száma 10-nél kevesebb.

Az ápr. 1-i szám helyes megfejtései:

Nagyoknak: 1. Rajvezető, 2. Hadapród. *Keresztrejtvény:* *Vízszintes:* 1. Keresztrefeszítették, 13. Révész, 14. Rendelés. 25. Melenget, 38. Játékos. 47. Mosoda. *Függőleges:* 1. Keresztelés, 5. Szerémség, 6. Tréfál. 10. Esetleg. 18. Tonale, 22. Az Ur Jézus feltámadása. 23. Márkás, 35. Borona.

Kicsiknek: 1. Szolgabíró, 2. Kétes elemek, 3. Kórházi kezelés. *Keresztrejtvény.* *Vízszintes:* 1. Kutat, 5. Ahá, 6. Mulat, 8. Alá, 9. Tanár. *Függőleges:* 1. Kamat, 2. Uhu, 3. Talon, 4. Tatár, 7. Alá.

A nyertesek jelentkezzenek a Kiadóhivatalnál a jutalmakért. (Az első hat kap jutalmat.)

EGYSZERŰ ÉS TÖKÉLETES

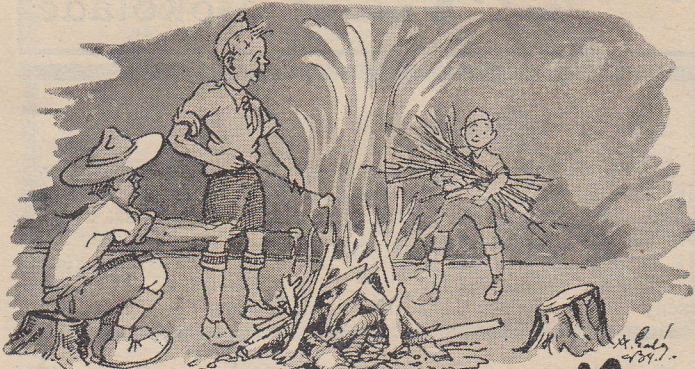
Ez a két fő tulajdonsága az új Kodak-gépnek, mely olcsóságával és mégis kiváló felszerelésével méltó arra, hogy a cserkész fényképezőgépe legyen.

KODAK JUNIOR 620.

F: 7.7 vagy F: 6.3 lencsével, megbízható pillanatzárral, egyetlen mozdulattal felvételre kész. — Kapható minden fotoszaküzletben.

MENCZER GUSZTÁV tisztító, ruháit egy évi jótálassal fenyteleníti.

Budapest, II., Török-u. 10. Telefon: 50-4-93. Irgalmasokkal szemben. Vidékre is szállít. — Gallér, frackíngék, ruhák tisztítása vezet.

Táborútnál

Nosza, rakjunk egy kis rőzsét, szalmát arra a tüzre, hadd ismerkedjünk meg egymással! Megsúgom, hogy Koszter atya is ott ül a sötét háttérben, mert a mi nagy táborútnunktól nem lehet elszakadni annak, akiben némi cserkészvér csörgedez. Már pedig nála ebben igazán nem volt hiány.

† **Boros Jenő** csapat-tiszt, a kaposvári 37. sz. Berzsényi cserkészcsapatnak 20 év óta tagja, tisztje, majd helyettes parancsnoka, mindig munkára kész oszlopa volt a somogyi cserkészeknek. Néhány hónapja súlyos betegség ágyba kényszerítette és Húsvét előtt a jó Isten magához szólította lilíomos cserkészatonáját. — Nem búcsúznak Tőled, mert lelkednek egy része velünk van, bennünk új életre kel és a siron túl úgys találkozunk. Szeretett Jenő bátyánk! A viszontlátásra!

Az akaratival cserkésziköt a jó Isten megöntözte a fölavatás napján. Valószínűleg azért, hogy nagyra nőjön. Különbön a jelenlévők nagyrészt amúgyis „vizesek” voltak. (Remélhetőleg utólag nem — áztak el valahol!) Egyik szemületes öregünk azonban a rossz idő ellenére is fényképezett.

A luxemburgi kath. cserkészszövetség július 19—23. között Limpachban nemzetközi tábor rendezte, amelyre a magyar katolikus cserkészeket is meghívják. Napi költség 2.35 P. A tábor előtt és után többféle táborozási lehetőséget nyújtanak Luxemburg területén. Érdeklődők forduljanak a Külügyi Hivatalhoz.

A szegedi Cserkész Eszperanto Gyakorló Kör idén már harmadizben rendezte meg évi levelezési és eszperanto kiállítását, amelyen 46 ország szépségét, érdekességét szemlélhették a látogatók. Idegen országok újságjai és a jamboree szerzett emlékek tarkasága igen kellemes meglepetéssé szolgált. A kiállítás anyagát csaknem valamennyi szegedi cserkészcsapat adta össze. — Körösi Csoma Sándor születésének 150. évfordulója alkalmából a Kör szépszámu közönség jelenlétében megkoszorúzza a nagy magyar kutatónak a szegedi nemzeti emlékcarnokban elhelyezett emlékművét.

A szegedi áll. főreáliskola 552. sz. Petneházy Dávid cserkészcsapatában megindult a kistű- és a vízimunka. A kistűk farkasfalkába tömörültek. A vizek erősen várják a vízitelep megnyitását.

A budapesti Ponty-utcai felsőkereskedelmi iskola tanulói magukrajzolta revíziós képekkel díszítették iskolájuk falát. Érdekes gondolat. No, művészek! Nem próbálkoztok nyomukba lépni? — Jól sikerült előadást rendezett a kismarosai 827-es Szent-László király cserkészcsapat. — De kitett magáért az újpesti evangélikus egyház 833. sz. cserkészcsapata is, mert előadásuk tiszta jövedelmét szegényorsós cserkészek felruházására fordította.

Az 5. K. E. G. cserkészcsapat a fogadalomtétel előtti estén tisztelgett a gimnázium hősi halottainak emléke előtt. Csak a két piros mécses világította meg a meghatott fiúk arcát. A magasból tárogtató sírta el a bús magyarok imádságát s az újoncok kemény egyetakarással ígérték áldozatos cserkészéletet a mindhalálíg hű elődöknek.

A Tisza-szobor teleleléséhez kirendelt cserkészek nehéz körülmények között elismerten jó rendezői munkát végeztek. Nemkülönbön a Közgyűlésen és az utána következő díszében szolgálatot teljesítő rendőrök és rendezők is.

A Cserkész Eszperantista Liga XII. nemzetközi táborozását a Szlovák Katolikus Cserkész Központ rendezte Besztercebánya mellett július 15—31-ig, Eddig Angliából, Csehországból, Görögországból, Jáva szigetéről, Lengyelországból, Magyarországból, Németországból és Törökországból érkezett jelentkezés. A magyar résztvevők csapatjuk útján szolgálati jeggyel jelentkezzenek a Szövetségnek.

A jászkarajenői 877. sz. „Zrínyi” cserkészcsapat nagyszabású cserkészelőadást rendezett. Színrekerült két színdarab, cserkésznoták, szavaltatok és cserkészmozák. A jölsikerült előadást a közönség szűnni nem akaró tapsal jutalmazta. A csapat tagjai ezen a napon fogadalmat újítottak.

A nagykőrösi 216. sz. „Arany János” cserkészcsapat június 24—29-éig rendezte meg a III. Kerület segédtisztí-őrsvezetői táborát a nagykőrösi cserkészparkban, a Pálfiya erdőben. Szeretettel várunk benneteket elsősorban kerületi cserkésztiük, de épp oly szeretettel hívunk és várunk minden magyar cserkészt, aki nem akar megállani a fél úton, hanem maga is vezetni akar s ki akarja akaratlan minden téren a cserkész tudását.

A IX. Kerület Rábóld Gábor vez. tiszt szervezése és vezetése mellett segédtisztí tábor rendezett. A tábor időtartama 5 nap volt. Résztvevők száma 18. A minden tekintetben jól sikerült segédtisztí tábor megrendezésével egy olyan segédtisztí csoportot nyert a kerület, amely a jövő cserkész munkában nagy értéket képvisel. A napi munkákat táborútnak fejezték be. Volt éjjeli riadó és éjjeli őrsi akadályverseny.

A 46. sz. Kapisztráni Szent János cserkészcsapat zászlaját március 25-én szentelte fel P. Valérián szerv. test. elnök. Közös mise és áldozás után, megható beszéddel adta át a zászlót a csapatnak. Utána fogadalomújítás.

Apróságok.

Szökött diákokat csipett el a rendőrség a napokban. Azért indultak világga, mert odahaza „nagyon egyhangú volt az életük!” Szerencsétlen flótások. Látszik, hogy nem tudták, mi a cserkészet. Bezzeg nekünk nem egyhangú.

A szombathelyi repülőtérről kis sportrepülőgép szállt föl, amely Sárvár fölött kigyulladt és hatalmas lánggal égni kezdett. A pilóta és a szerelő még az ejtőernyőjét sem tudta kibontani. De helyén volt a szívük és hatalmas ívben leszállottak. Amint földet értek, kiugrottak a gépből, amely szemük láttára hamvadt el. Nekik kisebb égési sebeken kívül egyéb bajuk nem történt. Brávó, bráviszímó!

Amerikában — másutt hol is történhetett volna — öltözködési világbajnokságot rendeztek. Egy pincér lett az első, aki 105 másodperc alatt készült fel. Arról nem szól a híradás, hogy az öltözet miben állott. Mert a nyári táborban a cserkészember egyetlen másodperc alatt is teljesen felöltözik. Lévén összes ruházata egy testhezáló úszónadrágocska.

Amivel nem szabad takarékoskodni.

Villamoson utazom. A kalauz jön-megy, mert hol itt, hol ott kérnek tőle jegyet. De milyen kurtán kérnek: „Retur!” „Kisszaksaszt!” „Átszállót!” — Ha valaki hozzátesszi még azt is, hogy: „... kérek!” — az a legnagyobb ritkaság.

Az utcán szembetalákozok két ismerős. Ahogy elhaladnak egymás mellett, hanyagul megbillentik kalapjukat, foghegymögül odavetik: „Jónapot!” s azzal mennek tovább. Kalapot leemeltem? Három teljes szót: „Jó napot kívánok!” kimondani? Az iszonyú nehéz...

Egy üzletben pénzt váltat fel valaki. Átveszi az aprót s se szó, se beszéd, már megy. „Köszönöm”-öt mondani? — Ugyan, minek ez a sok szópocskolás?

És így tovább. Már a szót is sajnáljuk embertársainktól! Már egy kis udvariasságra sem tudjuk rászánni magunkat!

Járjunk mi cserkészek elől jó példával és ne takarékoskodjunk mi is az udvariassággal. Legyünk szívesek, előzékenyek mindenkiel szemben. Manapság egy kis udvariasság, egy kis mosoly annyi gondtól letört embert deríthet fel!

Péká.

A MAGYAR CSERKÉSZ POSTÁJA

Sz. P. Szeged. Leveledre tudommal Koszter atya felett. A beküldött két vers közül a „Miért nem?” nem eredeti, mert közismert dal mintájára készült. A „Tavaszi szántás”-t már jobban szeretem, mert eleven vonásokkal, markánsan dolgozol benne. De most már nem közhöltem, mert a májusi számból igen kiütöknék. — F. A. Szőreg. Keresztjeitényeidet elküldtem Sopronba, a rovatvezető „rejtvény-őrsnek”. Márc. 15-re irt cikked alaposan elkészült. Előre kell írni a cikkeket vagy egy hónappal. Nemcsak a hangulat hatása alatt. Gyorsforralód nem cserkészek való készség. Annak szabad tűz való. Emezt meg nem is takarékos, mert sok borszeszt fogyaszt. Azért csak írj máskor is. Szeretem a gondolkozó embereket. — B. Ferenc Hatvan. Aki tizennyolc éves korában csüggött, az máris nem poeta. Hiszen csak ezután jön az élet java! A cserkész nem festi a látóhatárt borongós lilával, hanem fűttszóval veszi a nehézségeket. Négy évig irtál? És látod, hogy hiába? Tudod, hogy mi annakidején fiókokat töltötünk meg magunknak irt dolgokkal, míg tíz év múlva sorra került valami írásunk. Föl a fejfel, testvér! Pár év múlva nevezts a mostani kislelküségeden. — N. N. Szombathely. Köszönöm az akaratyiai képet. Kár, hogy túl sötét, de jensen borongós ég alatt bajosan lehetett más. Máskor kisérj meg érdekesebb beállítást. — Haló, Győr! „Örököltém” itt, a fiókban egy győri Kalauz nyolc fényképpel, amit visszavár a gazdája. Kérlek címet és elküldöm. (Állítólag Kiss József szakiskolai tanár úr.) — G. H. Sándor Budapest. Találtam a hagyatékomból között egy Edesanyádnak dedikált, kövér verses füzetet. Üzend meg, hová küldjem, vagy gyere be érte. — Nyáry László Bp. Alkalomadtán keressen fel és az összes függő ügyeket megelégedésre elintézzük. — M. Gy. Kaposvár. Őrsi polcod leírását összel hozom. Bottartódnál — azt hiszem — többre kerül a leveles, mint a hús. De megkérdem még a vezetőtiszteket. Gyakorlatias apróságokat mindig hálásan fogadok. — Kadosa-K. István Bp. Rövid ideig hagyd meg nálam a dolgaidat, hadd böngésszem át én is. — U. György Békéscsaba. Kis türelmet kérek, amíg beleásum magam az új mester-ségbe és részletes levélben válaszolok. — R. Sándor Bp. Szíves üdvözlétedet hálásan köszönöm. A jó kívánásokra igen-nagyon rászorultam. Jó munkát! — Dr. K. L. Nagykörs. A „dobonyilat” köszönöm, lehozom, mielőtt lehet. Egy kérdés: portózzuk a leveleket súlyuknak megfelelően, mert a Szövetség bukszája igen sovány. — Árpád Híradó! Gratulálók csinos és tartalmas kis lapotokhoz. Igen jó munka. Kicsit fáj a lelkem, hogy megbecsülni való erőteket nem a M. Cs. hasábjain teszitek közkincsé. „Marscsá”-nak külön elismerő hátbavágás a gyakorlatias őrsvezetői cikkért. A kirándulási beszámoló is szép. — Domi! A gázos cikk igenis a tiéd volt. A többi is jön, de egyelőre sok már a kiszedett anyagom. A szükséges kiséket majd annakidején kérem. Előfizetésed ügyét a kiadóhivatal elintézte és még azon felül vár rád 4 kemény pengő a pénztárnál.

A Magyar Cserkészszövetség Hivatalos Lapja. Előfizetési ára egész évre 12 pengő. Félévre 6 pengő Negyedévre 3 pengő. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Bpest, V., Nagy Sándor-u. 6. Cserkészház.

Szerkesztésért és kiadásért felelős:

KOSCH BÉLA dr.

Kiadja a Magyar Cserkészszövetség.

MI A CSERKÉSZBOLT?

A Cserkészbolt Szövetkezet a Magyar Cserkészszövetség hivatalos felszerelési vállalata, amely 1927 őszén alakult a célból, hogy a Magyar Cserkészszövetséghez tartozó cserkészeket olcsó, előírással és jó felszerelési cikkekkel lássa el.

Az a nagy érdeklődés és közkeletűség, amelyet a Szövetkezet e téren kifejtett munkálkodásával elért és amely mind jobban érezte hatását a nagyközönség felé is, arra készítette, hogy idővel fokozatosan kiterjessze üzletkörét táborozási cikkekre, télisportra, tornaruházatra, turistacikkekre és behatóbban foglalkozzék az ifjúsági irodalom terjesztésével.

Sopronban saját fiókja, Debrecenben, Esztergomban, Győrött, Hódmezővásárhelyen, Kaposváron, Kecskeméten, Makón, Miskolcon, Nyíregyházán, Pécsen, Salgótarjánban, Szegeden, Székesfehérváron, Szombathelyen és Veszprémben bizományi lera-kata van.

Cserkész, —

mert üzlettrészei elenyésző kivétellel a Cserkészszövetség kezében vannak.

Cserkészbolt,

mert igazolni óhajtja, hogy a legteljesebb cserkészszellemben lehet és kell üzletet vezetni és ezzel példát mutat a cserkészeknek e téren is nyíló feladataik felé.

Cserkészbolt-szövetkezet?

800 darab egyenként 50.— pengő névértékű, összesen tehát 36.000 pengő értékű üzlettrész a Szövetkezet alapfőkéje, amelyhez mintegy 10 százalék tartaiéktöke járul.

Meghívó a Magyar Cserkészszövetség IV. kerületének 1934. évi június hó 10-én Székesfehérvárott, a ciszterci r. reál gimnáziumban fél 11 órakor tartandó közgyűlésére. Tárgysorozat: 1. Elnöki megnyitó. 2. Főtitkári jelentés. 3. A főpénztáros jelentése és az 1932/33. évi zárszámadás bemutatása. 4. A számvizsgálóbizottság jelentése. 5. Az 1934. évi költségvetés előterjesztése. 6. Választások, általános tisztújítás. 7. Indítványok. A résztvevők számát kérjük június hó 5-ig a kerület titkári hivatalánál — tájékozódás céljából — bejelenteni. Székesfehérvár. **Elnökség.** — Az esetleges indítványok az Alapsz. 11. §. 2. értelmében a közgyűlés előtt négy héttel írásban nyújtandók be a ker. elnökségénél. A csapatok az alapsz. 7. §. 13. és 15. szerint küldik megbízottaikat.

Portyázás Magyarországon

a címe annak a kidolgozott és Magyarország különböző vidékeire összeállított programnak, melyet a Szövetség Küllügyi Hivatala a napokban küldött meg a külföldi cserkészszövetségek részére.

A Portyázás lényege, hogy a gödöllői Jamboree alkalmával hazánk iránt felkeltett érdeklődést, idegenforgalmunk lényeges növelésével, jól megszervezve és a magyar vendéglátás tradíciójához mérten vezessük le. Alkalmat akarunk adni külföldi cserkésztestvéreinknek, hogy Gödöllőn sokszor hangoztatott kijelentéseiket (ki ne hallott volna ilyet!) beválthassák és még közelebb kerülve a magyar néphez, főleg a magyar cserkészethez, azt teljesen megismerjék és ezáltal megszeressék.

Az az elgondolás, hogy a jelentkezőket 10—15 főnyi csoportokba szervezzük. Egy-egy csoporton belül, lehetőleg különböző nemzetiségű cserkészek legyenek. (IV. törvény.) Ezen csoportok 1—1 felelős és idegen nyelveket beszélő magyar cserkész vezetése mellett járnak végig a kijelölt túrát. E programok keretében nemcsak a népi sajátosság, de a magyar cserkészlet is jelentős szerepet kap. T. i. egy-egy nagyobb város megtekintése után a portyázó csoport a közelében lévő cserkész tábor vendége lesz 1—2 napig. „Vendég” a szó helyes értelmében, vagyis az ezzel járó költségek megtérítéséről — a vendéglátó csapat javára — a Küllügyi Hivatal gondoskodik. Ezek előre bocsátása után tehát a vendéglátás csupán a külföldi testvéreink szórakozásáról gondoskodik.

A magyar csapatok: 1. lehetőleg valamelyik tervhez igazodva válasszák ki táborhelyüket, illetve annak időtar-

A Pacsirta és a Bagoly vitája. Hallotta a Bagoly a Pacsirta énekét s mivel nem épen volt vele megelégedve, kritikát írt róla.

A kritikával viszont a Pacsirta nem volt megelégedve, ezért azt üzent a Bagolynak, hogy számár.

A Bagoly ezen felháborodott.

— Hogy lehetnék én, hangoztatta, az összes tudományok doktora — számár?

— Azért vagy számár, adta meg a magyarázatot röviden a Pacsirta, mert olyasmibe ártod magadat, amihez nem értesz. Mert a nóta az olyan dolog, hogy Te nem tudod doktorátussal se, én pedig tudom anélkül is!

tamát, 2. ha ez már megtörtént volna, úgy ezt sürgősen jelentsek be a Küllügyi Hivatalnak (közölve: táborozók létszáma, parancsnok neve, egy cserkész egy napi ellátásának költsége). Egy program időtartama 10 nap, mely Budapesten kezdődik és ott fejeződik be. Minden programba be van illesztve Gödöllő. A portyázók saját sátraikban lesznek elszállásolva.

A programok indulási és érkezési időpontja:

Jún. 27—júl. 6.	Júl. 9—júl. 18.	Júl. 19—júl. 28.
Júl. 2—júl. 11.	Júl. 12—júl. 21.	Júl. 22—júl. 31.
Júl. 4—júl. 13.	Júl. 14—júl. 23.	Júl. 24—aug. 2.

A programok útvonala (melyekhez a táborozási bejelentéseket várjuk):

I. Dunamente. Budapest, Nógrádverőce, Visegrád, Dobogókő, Esztergom, Győr, Hédervár.

II. Nyugatmagyarország. Budapest, Bánhida, Tata, Győr, Hédervár, Szombathely, Győr, Kőszeg, Sopron, Eszterháza, Balfürdő.

III. Bakony—Balaton. Kisbér, Fehérvárcsurgó, Veszprém, Balatonalmádi, Kenese és Akarattya.

IV. Balaton. Tihany, Balaton több pontja.

V. Bükk. Eger, Lillafüred, Diósgyőr, Miskolc, Mezőkövesd.

VI. Mátra. Gyöngyös, Mátraháza, Parád, Eger, Lillafüred, Mezőkövesd.

VII. Hortobágy—Tokaj. Szolnok, Debrecen, Hortobágy, Tokaj.

VIII. Alföld. Szolnok, Kiskunfélegyháza, Szeged, Kecskemét.

IX. Duna—Mecsek—Balaton. Rácalmás, Baja, Pécs, Kaposvár, Balaton több pontja Fonyód és Siófok között.

A csapatok sürgős jelentkezését várja a **Küllügyi Hivatal.**

A táborozás előszeleként

1934 május 1-ével

miközben a gyapjú ára 30—40%-kal, a bőrarak 40%-kal emelkedtek, amikor a pamut-ellátás bizonytalan, a cserkészélet legfontosabb cikkeinél, a **ruházatnál** a cserkészszellem és a szív diktálta **olcsóbb árakat** léptetjük életbe.

A CSERKÉSZBOLT számol a gazdasági helyzettel és példátlan olcsó felszerelést bocsájt ezúttal

„**KÖNTÖS**“ törv. védett néven és minőségben forgalomba.

Emellett változatlanul kapható a legnagyobb igényeknek megfelelő, világhírű

„**JAMBOREE**“ védjegyű minőség azzal a kedvezménnyel, hogy a közismert és közkedvelt JAMBOREE-ING árát a nagy fogyasztás folytán **leszállíthattuk**.

Ugyancsak kapható még továbbiakig a tavaly Gödöllőn közismertté vált

„**VILÁGTÁBOR**“ védjegyű felszerelés a „**MAGYAR CSERKÉSZ VÁSARLÁSI JEGYE**“-akció kapcsán is.

Törv. védett „ K Ö N T Ö S “ minőség	Törv. védett „ VILÁGTÁBOR “ minőség	Törv. védett „ JAMBOREE “ minőség
Cserkészkalap 5.20	Cserkészkalap 5.20	Cserkészkalap 5.20
Boglár —.16	Boglár —.28	Boglár —.28
Árvalányhaj —.04	Árvalányhaj —.04	Árvalányhaj —.04
Cserkészing , nyakbőség ... 28-31 1.80	Cserkészing Ia. szintartó flanell ... 3.50	Cserkészing , higienikus, gyapjú ... 7.90
„ „ „ ... 32-35 2.10	„ „ „ ... 3.90	összetételű, teljesen szintartó ... 8.40
„ „ „ ... 36-40 2.40	„ „ „ ... 4.20	„ „ „ ... 8.90
„ „ „ ... 41-45 2.70	„ „ „ ... 4.70	„ „ „ ... 9.40
Nyakkendő , háromszögletű zöld, vagy kék —.28	Nyakkendő , háromszögletű, zöld, kék, vagy barna mollinó... .. —.44	Nyakkendő , négyszögletes zöld, kék vagy barna gyapjúdelain 1.80
Nyakkendőgyűrű —.12	Nyakkendőgyűrű —.14	Nyakkendőgyűrű —.40
Nadrág , oliv strux... .. 35 cm 2.70	Nadrág , khaki loden 3.—	Nadrág , Ia. khaki loden... .. 6.50
„ „ „ ... 40 cm 2.95	„ „ „ ... 3.60	„ „ „ ... 7.—
„ „ „ ... 45 cm 3.20	„ „ „ ... 4.20	„ „ „ ... 7.50
„ „ „ ... 50 cm 3.45	„ „ „ ... 5.20	„ „ „ ... 8.—
„ „ „ ... 55 cm 3.70	„ „ „ ... 6.20	„ „ „ ... 8.50
„ „ „ ... 60 cm 3.95	„ „ „ ... 6.90	„ „ „ ... 9.—
Hungária jelvény —.50	Hungária jelvény —.50	Hungária jelvény —.50
Öv , két karabinerrel 1.20	Öv , jamboree csattal 2.90	Öv , lilimos csattal 3.70
Khaki harisnya 20 cm —.40	Világtábor harisnya —.40	Jamboree harisnya 1.50
+ cm lábfejhosszban —.08	+ cm lábfejhosszban —.10	+ cm lábfejhosszban —.10
Apródsapka tollal 1.50	Apródsapka tollal 1.80	Apródsapka tollal 1.80
Farkaskölyöksapka 1.28	Farkaskölyöksapka 1.38	Farkaskölyöksapka 1.38

CSAK A
C SER K É SZ B O L T B A N
BUDAPEST V., NAGY SÁNDOR-UTCA 6.

TELEFON: 11-2-34, 18-7-64.

POSTATAKARÉKSZÁMLASZÁM: 34.383.